

Thê Tử Bỏ Trốn

Contents

Thê Tử Bỏ Trốn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Học Lỗm- Bày Trận	3
3. Chương 3: Bị Nhốt Vào Trận....	5
4. Chương 4: Phá Trận	6
5. Chương 5: Tiểu Thư Tướng Quân Phủ	8
6. Chương 6: Ép Hôn.	9
7. Chương 7: Hôn Sự.	11
8. Chương 8: Hôn Sự(2)	12
9. Chương 9:	13
10. Chương 10: Diệt Lung Linh.	15
11. Chương 11: Phá Trận	16
12. Chương 12: Rời Khỏi Hầm, Nàng Có Còn Kiện Định ?	17
13. Chương 13: Rời Cốc	19
14. Chương 14: Diêm La Cốc Sinh Tử Nạn	21
15. Chương 15: Mỹ Nhân	23
16. Chương 16: Trở Về Thổ Quốc.	25
17. Chương 17: Truy Tìm Thê Tử.	26
18. Chương 18: Bắt Thê Tử Về.	28
19. Chương 19: Kết Thúc	29
20. Chương 20: Ngoại Truyện 1 : Quận Chúa Giả Mạo	31
21. Chương 21: Ngoại Truyện 2 : Gặp Gỡ	32
22. Chương 22: Ngoại Truyện 3 : Động Tâm	34
23. Chương 23: Phiên Ngoại 4 : Hoàng Đế Siem Quốc Cầu Thân.	37

Thê Tử Bỏ Trốn

Giới thiệu

Nàng từ nhỏ đã mê thuật ngữ hành nên mới cả gan giả danh thành một kẻ khác để học được bí quyết

1. Chương 1

Dưới cái nắng gay gắt ở khách điểm sát biên giới Thổ quốc và Triệu Quốc. Trong căn phòng thượng hạng có hai cặp vợ chồng nông phú, sát khí bừng bừng, hằm hằm nhìn đối phương. Hai nam nhân, một người Yêu nghiệt, họa thủy với chiếc mũi cao thẳng và đôi mắt sâu không thấy đáy, nhìn hằm giống với người Thổ quốc. Còn người kia Ngũ quan đoan chính, khuôn mặt hiện rõ những góc cạnh, mang đậm khí chất nam nhân hình như chính là người nước Triệu. Hai nam nhân này dù họ mặc trên người đều là quần áo vải thô sơ, nhưng vẫn toát lên khí chất cao quý mà khó tìm được ở những người dân đen tằm thường.

Nói về hai nữ nhân kia của bọn họ. Hai nàng có hai khuôn mặt giống nhau như hai giọt nước, là mỹ nhân có vẻ đẹp có thể khiến kẻ khác phải nín thở, trầm trồ không thôi. Một trong hai nàng mở miệng, phá vỡ không khí trầm mặc, nguy hiểm trong phòng lúc này.

- Muội muội, muội và Trầm tướng quân chắc là đang nói đùa phải không.... ?Mộng Nhật cố gắng hỏi lại một lần nữa.

- Vương phi nghĩ chúng ta rảnh rỗi đến vậy sao ? Gọi hai vị đến đây chỉ đang đùa giỡn ? Trầm Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Tỷ Tỷ...muội xin lỗi...muội cũng không muốn....Mộng Nguyệt lệ lại rơi, sắc mặt trở nên nhợt nhạt yếu ớt, khiến Trầm Thiên ở một bên đau lòng vì thê tử, đôi mày hằm nhíu chặt lại.

- Không tin chúng ta thì thôi...Nguyệt nhi...chúng ta tự tìm cách vậy. Sau này nếu có xảy ra chuyện gì thì đừng trách ta sao không nói trước. Hắn không kiên nhẫn kéo thê tử vào lòng, giận dữ đá cửa phòng ra, bỏ về. Tử Khương cũng tức giận không kém, giận dữ phát tay áo rời đi.

Chẳng ai biết bọn họ đã bàn những gì... thế nhưng lần gặp gỡ đó, cả hai cự nhau ra mặt. Khắp Triệu quốc và Thổ quốc đều biết, hai nhà thường xuyên qua lại với nhau nay lại chẳng thèm nhìn nhau lấy một lần nào nữa.

Năm năm sau.

Trong Thọ Vĩnh vương phủ của Thổ quốc tiểu cô nương chừng mười bốn, mười lăm tuổi, mở to đôi mắt, miệng há to không thể khép lại được khi nghe mẫu thân nói.

- Tử Linh con nhất định phải diễn thật tốt vai con gái của di nương con, nhớ lấy, nhất thiết không thể để bất kỳ ai nhận ra. Mộng Nhật dặn đi dặn lại con bé.

- Con hiểu rồi...nhưng làm thế nào để muội muội chịu đổi với con. Tử Linh vẫn không hiểu.

- Mẫu thân và phụ thân sẽ có cách. Chỉ cần con giả làm Nguyệt Phù là được rồi....Mộng Nhật không kiên nhẫn nói. Cũng thật may, hai đứa trẻ này cũng thật giống nhau, đến mức khiến nàng đôi lúc phải nhìn kỹ mới nhận ra con mình.

- Nhưng vì sao phải đổi....Tử Linh càng không hiểu nổi...Vì sao nàng phải giả trang Nguyệt phù muội muội cơ chứ.

- Chẳng phải ta nói rồi hay sao...Nếu con là con gái của Trần tướng quân, thì Ngũ hành trận pháp đương nhiên sẽ phải truyền cho con rồi. Không phải con luôn muốn học sao ? Học xong chúng ta sẽ đổi lại, nên con phải hết sức cẩn thận, biết chưa hả. Con bé đã nhiều lần đến xin được làm đồ nhi của hắn nhưng luôn bị đuổi về.

- Dạ, nữ nhi biết rồi....học xong con sẽ trở về. Nàng quàng tay qua cổ mẫu thân ôm lấy bà, lệ đã rơi đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Ừm nương nói cũng đúng, ai kêu Trầm Thiên thúc không chịu nhận nàng là đồ đệ..nên đành phải thế thôi.Nàng sẽ học thật tốt rồi trở về.

Hai chiếc xe ngựa, mỗi chiếc đến từ một hướng khác nhau , một chiếc trước, một chiếc sau, dừng lại bên một quán trọ nhỏ. Họ cùng dừng lại nghỉ chân tại một khách điểm. Hai tiểu cô nương đi trên chiếc xe ngựa

đó có khuôn mặt cũng dường như tương tự nhau, chỉ có điều tiểu cô nương vào trước mặc chiếc áo màu tím nhạt, sắc mặt nhợt nhạt như bị ốm lâu ngày. Tiểu cô nương đến sau mặc chiếc váy hồng, nàng ta có khuôn mặt trắng hồng tràn đầy sắc khí.

Bọn cùng thuê phòng nghỉ trọ tại đây một đêm. Chưởng quầy hết sức kinh ngạc, ngay sau đó lão lại nghĩ, có lẽ họ là chị em song sinh. Nhưng họ không muốn cùng một phòng, thậm chí còn chẳng hề gặp đối phương.

Sáng hôm sau rời đi, sắc mặt của tiểu cô nương mặc chiếc váy hồng lại tái nhợt giống hệt tiểu cô nương áo tím. Nếu không phải sau đó tiểu cô nương áo tím kia cũng trả phòng, sắc mặt vẫn tái xanh không chút huyết sắc thì lão đã nghi ngờ, họ đã đổi y phục cho nhau.

Hai chiếc xe ngựa quay đầu trở lại con đường cũ đã đưa nó đến với quán trọ. Nhưng nay tiểu chủ tử ngồi bên trong xe lại là một người khác. Tử Linh vỗ về lọ được trong túi. Nàng cần dùng chúng để giả bệnh, như thế nàng trông sẽ giống với Nguyệt phù muội hơn.

2. Chương 2: Học Lỗ- Bày Trận

Trên một ngọn cây cao vút, một thiếu nữ chừng mười sáu tuổi ,ngó nghiêng nhìn xung quanh. Nàng mặc một bộ y phục màu hồng phấn , bộ y phục của một nha hoàn sai vặt gọn gàng. Hai búi tóc búi cao, lộ ra khuôn mặt mi mao động lòng người. Thiếu nữ trên cây khẽ cau mày, hiện giờ với thân phận đại tiểu thư tướng quân phủ, ốm yếu, bệnh tật, thật sự rất khó trốn ra ngoài như thế này. Giờ thì nàng biết thế nào gọi là nhảm chán, trước kia, cuộc sống của nàng chưa từng nhảm chán đến thế.

Khi nghe nàng nói muốn học kỳ môn độn giáp, Trầm Thiên...à không, phải gọi là ” phụ thân ” mới đúng. Ông ấy hiện giờ là phụ thân nàng, nàng phải luôn ghi nhớ điều đó mới được. Ông ta chỉ quăng cho nàng một đồng sách, kêu đọc, rồi bỏ đi mất. Nếu không phải nàng chắc chắn không bị bại lộ thân phận, thì sẽ cho rằng ông ta cố ý muốn làm khó nàng. Với đồng sách đó, đừng nói đến bày trận, đến hiểu nàng còn không thể hiểu nổi nữa là.

Hiếu Nguyệt Phù ngồi vắt vẻo trên một cành cây khá cao. Phải rồi, nàng chính là Thát Tử Linh cô bé được đưa đến trao đổi với đại tiểu thư tướng quân phủ một năm trước. Trong một năm nay, Tử Linh cố gắng quên tên mình. Nàng chính là Hiếu Nguyệt Phù, nàng cố gắng bắt buộc bản thân nhớ kỹ điều này. Bởi vì muốn lừa ai đó, trước tiên phải lừa chính bản thân mình trước. Một năm nay nàng là Hiếu Nguyệt Phù và bây giờ cho đến khi rời khỏi đây nàng vẫn chính là nàng ấy.

Trên cành cây, Nguyệt Phù cố gắng đưa mắt nhìn cách kẻ kia bày trận, nàng không biết đó là trận pháp gì, vì không thể tiếp cận đối phương, nàng chỉ có thể đứng phía xa học lén. Ngày nào nàng cũng chui qua lỗ chó, trốn ra đây, leo lên ngọn cây này nhìn hẩn bày trận và ghi nhớ.

- Tiểu thư, đến giờ về rồi...Tiểu Ngọc ở phía dưới gọi với lên trong lo lắng.

Tiểu Ngọc chừng mười bốn mười lăm tuổi, cùng độ tuổi với Hiếu nguyệt , là nô tỳ cận thân của Hiếu Nguyệt.Nàng rất sợ bị phát hiện, nếu bị phát hiện thì hẳn nàng sẽ bị phạt đòn. Nguyệt Phù tuột xuống phía dưới, sửa sang lại trang phục, xem qua hết một lần, mới cùng tiểu Ngọc trở về.

- Tiểu thư, nhanh lên thôi, chúng ta còn phải chuẩn bị,hôm nay phải đi lễ ở miếu...nếu chúng ta đến trễ, nô tỳ sẽ bị rầy. Tiểu Ngọc lăm lăm vừa lôi kéo tiểu thư nhà mình, vừa lo sẽ tới trễ.

Nàng thực sự cảm thấy sẽ có ngày, mình sẽ vì tiểu thư mà bị đánh chết. Tiểu thư rõ ràng không bị bệnh như người trong phủ nói, mà ngược lại rất khỏe mạnh và còn tinh quái, hiếu động. Một năm trước, lần đầu được sai đến hầu hạ tiểu thư, nàng đã bị tiểu thư tấn vào tường uy hiếp.

”- Em có hai lựa chọn. Một là nói với mọi người trong phủ, là ta không có bệnh . Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa em chống lại ta. Dĩ nhiên ta sẽ làm mọi khả năng để mọi người không tin em, và đuổi em ra khỏi phủ. Em biết đó, nếu ta đã có thể lừa được trên dưới cả phủ này, em nghĩ xem, họ sẽ tin ai ?

- Còn lựa chọn thứ hai ? Tiểu Ngọc run run hỏi.

- Làm nô tỳ trung thành với ta, giúp ta che dấu bí mật này. Tiểu thư mỉm cười giả hoạt nhìn nàng. " Lựa chọn thứ hai có vẻ dễ hơn lựa chọn đầu tiên, thế nên nàng dĩ nhiên sẽ không ngốc mà làm khó bản thân mình.

- Tiểu Ngọc, lát nữa chúng ta lại như lần trước, đổi thân phận cho nhau một lát nhé. Nguyệt Phù gian xảo nhìn Tiểu Ngọc.

- Tiểu thư...lần trước em suýt chút bị cô hại chết, nếu không phải cô trở về kịp lúc thì em tiêu rồi....Tiểu Ngọc nhăn nhó.

- Ba canh giờ thôi lần này ta cần em kéo dài ba canh giờ...Mộng nguyệt đưa ngón tay ra nói.

- Một thôi, lần trước cũng chỉ hơn một canh giờ. Tiểu Ngọc chắc giá.

- Hai, lần này ta định bày trận. Khi về sẽ thêm tiền tiêu vặt cho em tháng này.

- Thêm 1 ngày nghỉ phép....Tiểu Ngọc cũng không chịu thiệt, muốn tranh thủ.

- Được....thành giao.Nguyệt Phù sau khi đến thái miếu thì kêu mệt, xin vào phòng nghỉ, sau đó nàng thay đổi y phục với Tiểu Ngọc trốn ra theo lối cửa sổ.

Hiện giờ mặt trời ngày một lên cao hơn, nắng bắt đầu trở nên gay gắt hơn. Hiểu Nguyệt nhìn quanh, tìm một khoảng đất trống,thưa tốt cây để dễ dàng cho việc bày trận. Đi mãi một lúc lâu nàng mới tìm được một nơi vừa ý. Nơi này cây cối khá thưa thớt, thế nhưng cây nào cũng đều là những đại thụ vững chắc . Tuy thưa cây nhưng những tán lá xòe rộng khiến cho dù đang ở giữa trưa nắng nhưng nơi này vẫn mát. Điều khiến Hiểu nguyệt vừa ý nhất chính là hồ nước tại nơi này. Nó cho nàng cái cảm giác mát mẻ, dễ chịu.

Nàng đến cánh rừng nhỏ sau núi, nơi này địa thế rất thích hợp bày trận. Lúc trước đến đây, nàng đã tìm ra nơi này. Nhớ lại trong đầu những gì đã thấy qua, nàng bắt đầu sắp đặt những phiếm đá. Một trận pháp nhanh chóng mở ra, giờ chỉ chờ có người bước vào khởi động trận pháp. Học lõm lâu rồi, thế nhưng nàng cũng chỉ mới bày những trận nhỏ trong phòng vây Tiểu Ngọc, chưa một lần bày trận thực sự. Đang vui vẻ bước lui khỏi trận, bỗng nhiên nàng động phải phiếm đá trong trận, khởi động trận pháp vây hãm chính mình trong đó.

Nguyệt Phù kinh hoảng nhìn trận pháp xoay chuyển. Nàng học lõm bày trận, nhưng chưa từng học cách phá giải chúng. Có phải nếu không có ai phát hiện ra, nàng sẽ chết trong trận pháp chính mình bày ra?

Đang kinh hoảng thì nàng nghe thấy tiếng gấp dài của một người. Hắn nằm trên một nhánh cây gần đó và nhánh cây kia cũng nằm trong trận pháp của nàng.

Trên nhánh cây cao rậm rạp, một thanh niên chừng hai mươi tuổi, một thân hắc bào ngũ quan tuấn tinh tế, hoàn hảo đến mức mê hoặc lòng người. Nàng chưa từng gặp qua một người nào có khuôn mặt hoàn hảo như hắn. Khuôn mặt hắn góc cạnh đậm khí chất nam nhân. Cái mũi cao thẳng tắp, đôi mắt phượng sâu hút hồn người, bờ môi với những đường nét mê hồn. Toàn thân toát ra vẻ phong trần quyến rũ. Nếu một người có khuôn mặt yêu nghiệt, thường sẽ thiếu đi một chút nam tính trong vẻ đẹp yêu nghiệt đó. Còn những người khuôn mặt góc cạnh, nam tính thường chỉ mang đậm nét phong trần. Ở hắn, rõ ràng toát lên vẻ phong trần, nam tính. Thế nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của người khác, bởi mũi mào quá sức hoàn hảo đến mê người của mình. Hắn vươn vai mệt mỏi nhìn xuống trận pháp phía dưới.

- Ôi trời, chỉ ngủ quên một lát, lại bị tên rảnh rỗi chết tiệt nào bày trận nhốt lại thế này ? Vừa nói hắn vừa đưa mắt hướng về phía Nguyệt Phù vẫn còn kinh ngạc.

- Ô, tiểu cô nương, nàng cũng thật không may giống ta nhỉ....Vừa nói hắn vừa nghiêng chặt hàm răng khó nghe ra vui buồn trong lời nói.

3. Chương 3: Bị Nhốt Vào Trận....

Chàng thanh niên trên cây khê lắc mình đã đến bên cạnh thiếu nữ kia, hần thú vị nhìn về mặt tròn to mắt, há to miệng, kinh ngạc của nàng. Nhìn về kinh ngạc kia của nàng hần thầm nghĩ , nàng hần không thể ngờ hần cũng ở trong trận nên mới kinh ngạc đến vậy. Nhìn trang phục trên người nàng, hần khê nhú mày, neho đôi mắt phượng lại , mỉm cười nhìn nàng :

- Nàng là nha hoàn tướng quân phủ ? Nguyệt Phù nghe hần hỏi mới giật mình hoảng hốt, thoát khỏi ngờ ngẩn này giờ,bởi dung nhan mỹ mạo kia đột nhiên tiến sát đến nàng. Nàng lùi lại sau vài bước, cố dời tầm mắt mình ra khỏi mỹ mạo kia của hần lấp bắp trả lời.(akiaki : mê trai thấy ớn).

- Ta...ta...ta vì sao phải nói cho người biết chứ. Nàng không phủ nhận, nhưng cũng không muốn trả lời câu hỏi kia của hần.Trang phục trên người nàng thực sự là trang phục nha hoàn của tướng quân phủ. Trong vòng mười dặm quanh đây hầu như ai cũng có thể nhận ra. Họ nhận ra cũng không lấy làm gì lạ, bởi Trầm Thiên là một tướng quân được muôn dân kính nể. Nàng cũng vì nể phục ông mới mạo danh con gái ông vào phủ học lén trận pháp. Bản thân nàng cũng không rõ vì sao không muốn đối gạt kẻ đang đứng trước mặt mình. Thật kỳ lạ, nàng từ khi nào lại chột dạ vì nói dối kia chứ. Cuộc sống hiện tại của nàng, chẳng phải chính là một giả dối lớn nhất đó sao ?

- Không muốn nói cho ta biết sao ? Tiểu cô nương, chúng ta cùng xui xẻo như vậy bị nhốt vào trận, nói không chừng sẽ chết trong này.... Hần vừa cười vừa nói, trong giọng nói không mang theo sự nghiêm túc nào, cứ như hần đang trêu đùa nàng. Nhưng Nguyệt Phù không chút tức giận, nàng chỉ nghiêm túc nhìn sâu vào mắt hần hỏi :

- Người không sợ sao ? Nguyệt Phù muốn nhìn rõ biểu tình kia của hần có tia run sợ nào hay chẳng, run sợ trước cái chết.

- Sợ gì cơ ? Hần lại nghiêng đầu nhìn nàng, trước nay hần chưa từng sợ hãi qua.

- Chết ấy...Người nói đến cái chết cứ như thể là việc của người khác ấy.

Là con người ai chẳng sợ chết kia chứ. Đến nàng, một kẻ luôn bất bản thân phải bình tĩnh trước mọi tình huống, thế nhưng vẫn không tự chủ được run rẩy, sợ hãi trước cái chết.

- Làm người, ai mà không phải chết cơ chứ....? Vì sao phải sợ ? Mà dù sao, nếu có chết ở đây, ta cũng sẽ có nàng theo cùng, cũng không tính là lỗ vốn. Hần lại tiếp tục về mặt không chút nghiêm túc kia, vừa cười vừa nói. Khi thấy nàng bày trận, hần nén khí vào chiếc lá, đánh nhẹ một phiếm đá gần chân đang bước lùi lại của nàng, khởi động trận pháp kia, nhốt cả nàng vào trận.

Vốn tưởng trận pháp nàng bày ra, nàng sẽ dễ dàng phá bỏ. Nhưng qua nửa canh giờ nàng vẫn cứ lay loay, khiến hần nhận ra, nàng chỉ biết bày trận mà không biết phá giải trận pháp. Ban đầu, hần không nhận ra, nàng không biết phá trận pháp này. Bởi về mặt kiên định, biểu cảm tự tin, dù rằng đang làm bừa. Mọi cách thức nàng dùng để phá trận, chỉ làm trận pháp thêm phần biến hóa phức tạp hơn, khó phá giải hơn. Thế nhưng,về mặt nàng vẫn hết sức trấn định, vậy mà thân mình nàng khê run rẩy. Lúc này, hần mới dám chắc rằng, nàng không biết phá trận.

- Ai sẽ chết cùng người....ta sẽ ra khỏi trận pháp này...

Nguyệt Phù kiên định nói, nàng là kẻ tham sống....có thể hần nói đúng, làm người, ai mà không có lúc phải chết, thế nhưng dù cơ hội chỉ rất mỏng manh, nàng vẫn muốn sống.

- Vậy nàng biết phá trận không ? Trận pháp, chẳng phải nếu phá bừa, sẽ càng dễ mất mạng hơn hay sao ? Hần buồn cười về kiên định kia của nàng, dù nàng đã làm cho trận pháp kia trở nên lung tung, lộn xộn. Cũng muốn nhắc nhở nàng, không biết thì chớ làm loạn.

- Vậy phải ngồi đây đợi đến khi chết hay sao ?Người biết phá trận sao ? Hừm, hần nói cứ như nắm rõ trận pháp lắm không bằng ấy....

- Ta biết....thế nhưng....

- Nhưng sao ? Nguyệt Phù vội vàng hỏi, thì ra hần thực sự biết phá trận nha....vậy thì thật may mắn....

- Nhưng hiện giờ ta còn ngủ chưa đủ giấc, không có tâm trạng phá trận.....Hắn mệt mỏi ngáp dài, thực ra hắn đang định đi ngủ. Nhưng vừa tìm được một tán cây vừa ý, định đánh một giấc ngủ trưa. Vậy mà nàng từ đâu chạy đến, lại muốn nhốt hắn vào trận pháp. Dĩ nhiên bản thân gặp họa, phải kéo luôn kẻ khác xuống nước với mình. Nên hắn lảng lảng khởi động trận pháp, kéo nàng cùng hắn vào trận.

- Này...Người...Nguyệt Phù trốn to mắt, há to mồm tức giận đến nghẹn họng, nhìn kẻ kia quay trở lại tán cây mà lúc trước hắn xuất hiện kia, tiếp tục nhàn hạ thành thoi thường thức giấc ngủ trưa.

4. Chương 4: Phá Trận

Thời gian trôi qua, khi mặt trời bắt đầu đỡ gay gắt hơn Nguyệt Phù nhìn trời thầm tính toán. Đã hơn hai canh giờ rồi, thế nào nha đầu Tiểu Ngọc sẽ lại lải nhải cho xem. Sau này, muốn nha đầu kia bao che, để trốn ra ngoài, hắn rằng sẽ không dễ nữa.

- Này..., này....người ngủ đủ chưa hả ? Mau dậy phá trận đi... xem như ta năn nỉ người đó, làm ơn đi.... Nguyệt Phù ngày càng gấp hơn nữa, muốn nhanh chóng thoát khỏi trận. Nếu lần trốn ra ngoài này bại lộ, hắn sẽ bại lộ luôn cả thân phận.

Nghe giọng nàng gấp đến độ như người ngồi trên lửa, khoe miệng Thương Vũ khê nhếch. Hắn lúc này mới mở mắt, vươn vai thoát cái đã ở bên cạnh nàng từ lúc nào.

- Nàng đã từng phá trận chưa ? Hắn quay sang nghiêm túc hỏi Nguyệt Phù, trận pháp biến hóa đã đến độ khó giải. Nếu nàng từng biết qua chút phá trận thì ắt hẳn sẽ dễ cho bọn họ hơn. Nhưng nhận lại câu trả lời chỉ là gương mặt nhuốm đỏ lắc lắc liên tục trong bối rối.

- Tên ta là Thương Vũ...Nha Thương Vũ...tên nàng là gì ? Có thể ta và nàng sẽ cùng chôn xác tại đây hôm nay, ít ra ta cũng phải biết ta sẽ chôn cùng ai chứ. ?

- Tử Linh...tên ta là Thất Tử Linh. Hắn có lẽ nói đúng, thế trận bày ra hết sức phức tạp, dù không rõ cách phá giải nhưng nàng biết cách trận vậy khôn.

Tử Thạch trận là một trận pháp dễ bày, khó phá, hung hiểm đến mức chỉ cần một chút sơ sẩy, cũng khiến cho kẻ điều trận lẫn kẻ phá trận mất mạng trong đó. Bọn họ may mắn chính là không có kẻ điều trận, nhưng cũng vì thế mà trận xoay chuyển khó kiểm soát hơn.

- Dù ta chưa từng phá trận, nhưng ta sẽ hỗ trợ huynh toàn lực. Đừng nhìn ta là nữ nhi mà khinh thường nhé, ta có thể làm mọi việc. Tử Linh nhìn Thương Vũ nói một cách nghiêm túc, nàng cũng không phải kẻ vô dụng, vướng tay vướng chân kẻ khác.

- Nàng xác định sẽ theo cùng ta phá trận sao ? Hắn dùng ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, trước cái nhìn của hắn, Tử Linh dường như bị hắn nhìn thấu tâm tư. Nói nàng muốn theo hắn phá trận, không bằng nói nàng muốn học cách phá giải trận pháp, nghe có vẻ đúng hơn.

- Phải, ta thừa nhận, ta có ý định học cách phá giải trận pháp. Nhưng ta hứa sẽ làm hết sức hỗ trợ huynh, sẽ không vướng tay, vướng chân huynh, không trở thành gánh nặng. Nàng là một người nhanh nhẹn, tháo vát, dù không quá giỏi giang, nhưng ít ra không đến nỗi vướng chân kẻ khác.

- Ta không sợ nàng làm vướng chân ta, cũng không sợ nàng học cách phá giải trận pháp. Chỉ là.... phá trận cùng ta sẽ nguy hiểm vô cùng...có thể mất mạng..., nàng vẫn muốn phá trận sao ? Đôi mắt hắn ánh lên sự dè dặt, lo lắng, quan tâm. Hắn thực sự không sợ nàng học lỏm phá trận, chỉ sợ trận pháp sẽ làm tổn thương nàng.

- Ta không sợ, thật ra....thật ra... trận pháp này... do ta bày ra...Nàng đáp ứng, giọng nói ngày một nhỏ, sợ hắn sẽ tức giận khi nghe thú nhận của nàng.

- Ta biết, chính ta đã cố ý nhốt nàng vào trận cùng với ta....Thương Vũ thở dài, hắn không định nói ra. Nhưng đối diện với thành thật của nàng hắn cũng không thể không thừa nhận.

- Huynh....Hừm...sao huynh có thể...ta nhốt huynh trong trận là vô ý, còn huynh nhốt ta vào trận là cố tình....có thể đem ra nói được hay sao ?
- Ta chẳng qua chỉ nghĩ, trận pháp nàng bày ra,nàng sẽ phá giải được, nhốt nàng vào trận cùng, ta không cần phí sức phá trận. Nhưng...xem ra ta lầm mất rồi....
- Thực xin lỗi....ủa...mà ai quy định biết bày trận là phải biết phá trận chứ.... Tử Linh giận dữ nhìn Thương Vũ, hần đúng là....
- Cô nương lại sai rồi, người ta nói. Kẻ phá trận có thể không cần biết bày trận. Nhưng kẻ bày trận phải biết phá trận. Vì nếu không, trận pháp bày ra, với người đó chính là Tử Lộ. Hần chậm rãi nói, không biết nàng học bày trận từ đâu, mà điều căn bản này lại không biết.
- Xin lỗi....chẳng hiểu vì sao, nàng cứ phải liên tục xin lỗi hần kia chứ.
- Thôi bỏ đi, cô nương không biết phá trận, nhưng biết ngũ hành chứ ? Nếu nàng đã biết bày trận thì dạy nàng phá trận hần là không khó.
- Biết...Nàng vốn mê Ngũ hành thuật số nên mới mê kỳ môn độn giáp này....
- Phá trận cũng như lúc bày trận, cũng dựa vào ngũ hành bát quái. Còn phải biết kết hợp âm dương..... Nếu trận pháp là âm chúng ta sẽ dùng dương phá giải. Nếu trận pháp là dương phải dùng âm để tìm đường lui....
- À cái này thì ta biết...ta đã từng đọc qua chúng.... Thì ra những cuốn sách Trảm tướng quân...à mà phải là phụ thân mới đúng, hiện giờ nàng đang sống với thân phận nữ nhi của ngài ấy.....thì ra, những thứ ông ta bắt nàng đọc, đều là căn bản của phá giải những trận pháp.
- Tử Thạch trận là là âm trận...vì đá vốn tính hàn.... nên chúng ta phải dùng thứ có tính dương tương đương để phá giải....Quanh đây....Tử Linh nhìn ngó xung quanh, cố tìm kiếm thứ thuộc tính dương để phá trận.
- Quanh đây không thể tìm ra thứ gì có dương khí ngang với thạch trận này đâu.....hần đã thử tìm ngay khi nàng vừa bày trận rồi, nhưng ngoài hần ra thì chẳng có thứ gì mang dương tính để phá trận.
- Thật xin lỗi....Tử Linh cúi gằm mặt xuống, cảm thấy thật có lỗi. Không phải nàng cố ý...
- Tiểu cô nương, không cần cảm thấy có lỗi đâu....cũng may thứ nàng bày là Tử Thạch trận. Thạch trận không đơn giản mang hàn tính thuộc âm mà còn mang hỏa tính thuộc dương. Chỉ cần chúng ta phá trận khi nó đang mang tính hỏa là được thôi...
- Đó là lý do huynh có ý đợi qua giờ giờ Ngọ...là muốn dùng sức nóng của mặt trời cho thạch trận hấp thu chuyển tử hàn tính sang hỏa tính ?
- Nàng nói thử xem ? Thương Vũ nhìn nàng mỉm cười. Nụ cười của hần, làm Tử Linh ngơ ngẩn cả người.
- Huynh là tình đến dùng đầm nước này phá trận ? Nhưng dùng đến thủy phá hỏa trận huynh phải hội tụ hỏa về, chúng ta lấy gì tụ hỏa....
- nàng nói xem...Hần lại mỉm cười như không có việc gì lớn....
- Không được...quá nguy hiểm sẽ mất mạng....Tử Linh hiểu ra ý của hần hoảng sợ kêu gào to nhưng đã không còn kịp, hần đã đẩy nàng vào đầm nước. Còn bản thân thì áp sát thân mình vào tảng đá nóng đến phát bóng ở phía cạnh đầm....Trận pháp khẽ xoay chuyển...chỉ thoáng chốc Thương Vũ bị những thạch trận kia nuốt gọn vào trận.
- Tử Linh đứng đó trong bàng hoàng, lệ rơi đầy trên khuôn mặt nàng. Hần vì sao chưa bàn kỹ với nàng đã tự ý hành động. Nói là cùng phá trận, thế nhưng vì sao chỉ một mình tự quyết. Nếu như...nếu như hần không ra được khỏi đó... Nếu....Lệ bắt giạt lại tuôn rơi, không hần nhất định sẽ không sao sẽ không có gì...hần sẽ không chết....Chỉ một lúc sau thể trận bắt đầu xoay tròn. Tử Linh vừa hất nước trong đầm lên những phiến đá trong thạch trận, vừa cố tìm kiếm hình bóng quen trong đám thạch nóng đang bốc khói kia. Đến khi phiến đá cuối cùng bốc hơi rơi xuống mở ra trận pháp. Tử Linh cũng nhìn thấy Thương Vũ nằm bất động trên đất, quần áo cháy xém, thân thể bóng nặng đến mức, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Hắn nằm trên đất hơi thở mong manh suy yếu, các vết bỏng kia còn bị nước đầm làm nhiễm bẩn, khiến chúng càng tệ hơn. Có vẻ như hắn đã bị vấy bẩn nước đầm ngay từ lúc đầu. Sở dĩ Tử Linh không thấy được, vì bị thạch trận che mắt nàng. Thế nên những vết bỏng bị nhiễm bẩn kia bắt đầu sưng lên, thật đáng sợ.

Nhìn thân thể đầy thương tích, cùng những vết bỏng của hắn....lệ nàng lại rơi...sao hắn lại ngu ngốc như vậy...vì sao lại đẩy mình vào nguy hiểm như thế....Nhưng nước mắt nàng rơi không chỉ vì đau lòng mà còn bởi vì vui mừng...Mừng vì hắn vẫn còn hơi thở cho dù mong manh, mừng vì hắn đã cố sống ra khỏi thạch trận cùng nàng.

5. Chương 5: Tiểu Thư Tướng Quân Phủ

Dù rất muốn trở lại miếu, nhưng Tử Linh không thể bỏ mặc Thương Vũ ở lại nơi này chờ chết. Nói cho cùng thì hắn cũng xem như cứu nàng ra khỏi trận. Tử Linh nàng không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, thế nên dù biết sẽ đem phiền phức đến ỉnh.

Thất Tử Linh cũng buộc hắn vào hai khúc cây khô, kéo về phía sau Tướng quân phủ. Dĩ nhiên không phải đi cửa sau mà đến đó, nói gì thì nói ở phủ tướng quân cửa sau cũng có lính gác. Nàng đường đường đi ra cửa chính dâng hương, nay sao có thể len lút trở về từ cửa sau. Sở dĩ kéo ra phía sau phủ tướng quân, vì ở đó có một cái lỗ chó, nơi mà nàng hay dùng để trốn ra phủ, học trộm trận pháp. Theo đường cũ nàng thuận lợi đưa hắn về phòng của mình. Vừa vào trong phòng Tử Linh gặp Tiểu Ngọc, chẳng biết nha đầu kia dùng cách gì mà có thể thoát khỏi mọi người trở về phủ an toàn.

Nhưng hiện nay nàng đâu còn tâm trạng mà nghĩ đến việc đó nữa. Hiện giờ điều nàng bận tâm chính là sinh mạng của hắn.

- Tiểu thư...sao cô về trễ vậy...cô làm em lo chết được. Người này...người này là ai...vì sao lại đem về đây.... ??Tiểu Ngọc vừa nhìn thấy tiểu thư nhà mình thì hồn hờ chạy lại, nhưng ngay sau đó nàng phát hiện ra một nam nhân lạ bị thương, được tiểu thư kéo về.

- Tiểu Ngọc...em có thể khoan hỏi, lại đây phụ ta kéo hắn vào trong phòng hay không.... ?Vừa mệt vừa bức mình Tử linh thở hổn hển trả lời nàng.

Hai chủ tớ cùng nhau kéo Thương Vũ vào phòng đặt hắn lên giường bên trong phòng. Căn phòng khá đơn giản nhưng gọn gàng, gian ngoài có một cái kệ dựa sát tường chứa đầy sách, một chiếc bàn nhỏ đặt thư án, gian phía trong khá nhỏ, chỉ kê vừa chiếc giường.

- Đi mời đại phu...nhớ phải thật cẩn thận kéo cha nương ta biết....Tử Linh quay sang phân phó Tiểu Ngọc.

- Tiểu thư...việc này...để nam nhân lại khuê phòng thanh danh sẽ bị hủy hoại....lão gia mà biết, sẽ giết nô tỳ mất....không thể được đâu....Tiểu Ngọc ở một bên kêu lên

- Ta không thể lo nhiều như thế...em đi nhanh lên...thương thế hắn rất nặng, trước mắt phải giữ được mạng cho hắn đã...những việc khác tính sau đi....

Một lúc sau lão quân y cũng được bí mật đưa đến, lão gạt mồ hôi trên trán sau khi chẩn bệnh :

- Tiểu thư, ta thực không có cách nào bảo đảm được mệnh cho hắn...chỉ có thể làm hết sức mình thôi....sống được hay không còn xem vào vận mệnh của hắn. nói rồi lão ngồi xuống băng bó vết thương cho kẻ trên giường viết ra một đơn thuốc rồi vội vã ra về.

Tại cổng sau của phủ tướng quân, lão quân y đang báo lại những gì lão biết ột nam nhân đứng tuổi. Nam nhân kia chỉ khẽ gật đầu cho phép lão rời đi, rồi như một bóng ma, hắn lách người một cái, xuất hiện trong phòng của Đại tiểu thư tướng quân phủ. Nhìn thanh niên nằm trên giường, đôi mày hắn khẽ nhíu lại.

- Là tiểu tử này ? Về mặt hắn có chút kinh ngạc nhưng ngay sau đó liền trấn định lại. Lấy ra một lọ hộ mệnh đơn trân quý, nhét được vào miệng tiểu tử kia. Sau khi xác định tên kia đã nuốt xuống, hắn mới lặng lẽ rời đi. Khi đến, khi đi không lưu lại dấu vết gì, cứ như hắn chưa từng xuất hiện trong căn phòng đó.

Mặt trời chiếu những tia nắng chói chang theo khe cửa sổ chui vào phòng. Trên chiếc giường nhỏ Thương Vũ lặng lẽ mở mắt. Hắn đưa mắt nhìn căn phòng xa lạ, lại nhìn xuống tiểu cô nương đang ngồi ngủ gục bên cạnh hắn.

Thực ra với hắn, thương tích kia không quá nghiêm trọng. Nhiều năm đi lại trên giang hồ, đối mặt với sinh tử là việc hắn thường xuyên gặp phải. Có những thời khác hắn đứng trước tử môn quan còn gần hơn so với hôm qua. Chiều qua dù nàng có bỏ mặc hắn lại cánh rừng đó, hắn vẫn không việc gì. Bởi hắn tự phong bế cơ thể lại để chữa thương nên hơi giống kẻ đang hấp hối.

Nàng dùng đôi tay nhỏ bé, kéo hắn từ trên núi về Tướng quân phủ có bao nhiêu vất vả, hắn đều biết cả. Hắn chỉ không thể cử động thân mình, nhưng ý thức hắn thì biết rõ hết thấy mọi thứ đang diễn ra. Tiểu cô nương kia gọi nàng là tiểu thư, thì ra nàng chính là con gái của tướng quân Trầm Thiên. Nhưng Trầm tướng quân có đến hai nhi nữ, nàng là Hiểu Nguyệt Phù hay Trầm Nhã Nhi. Thương Vũ đưa tay điểm huyệt ngũ Tử Linh rồi đưa mắt nhìn thuộc hạ đang quỳ gối phía dưới kia nhận mệnh của hắn.

- Trở về nói lại với phụ thân ta...hôn sự với nhà Trầm tướng quân ta sẽ không phản đối nữa

Kẻ kia chỉ khẽ gật đầu rồi nhanh chóng rời khỏi. Đến lúc này hắn mới đưa tay giải huyệt ngũ cho tiểu cô nương bên cạnh. Cựa mình một cái, nàng mơ màng mở mắt, thấy hắn đang chăm chú nhìn nàng khiến nàng hết sức ngỡ ngàng. Nàng cứ nhiên ngủ quên, còn ngủ ngon lành trước mặt hắn, không biết nàng có ngáy hay không nữa....

- Ta...ta...không có ngáy chứ ? Nàng đỏ mặt, ngỡ ngàng hỏi hắn.

- Có, còn chảy nước miếng nữa....Thương vũ buồn cười nói, một tiểu thư tướng phủ như nàng quả là rất dễ thương.

- Ta...ta...mặt nàng đỏ lừ, hơi thở đứt quãng khó khăn,sắc mặt tái nhợt khiến Thương Vũ đang cười nhạo cũng sợ hãi.

- Nàng không sao chứ ? Hắn lo lắng cầm tay nàng lên bắt mạch. Mạch tượng suy yếu mỏng manh khiến hắn hoảng sợ.

- Là bệnh cũ...Nàng mỉm cười trấn an hắn... Viên thuốc giả bệnh chết tiệt này mỗi khi uống nó cơ thể nàng luôn trong tình trạng chỉ còn nửa cái mạng....

- Hôm qua còn khỏe như vậy...Hắn vừa nói vừa truyền chân khí sang người nàng khiến Nguyệt Phù cảm thấy dễ chịu hơn.

- Huynh vừa bị thương, lại hao tổn chân khí vì ta thật sự không hay đâu...căn bệnh này theo ta lâu rồi...thỉnh thoảng cũng có đôi khi khỏe lại nhưng chỉ thỉnh thoảng thôi...Nàng mỉm cười giải thích, mong rằng hắn sẽ tin vào giải thích này của nàng.

- Con là nữ tử chưa chồng mà sáng sớm ra lại ngồi trên cùng một chiếc giường với một nam nhân xa lạ mới thực sự là chuyện không hay đó. Vừa vào phòng Trầm Thiên nghiêm mặt nói tỏ ra hết sức tức giận

6. Chương 6: Ép Hôn.

Thương Vũ cúi xuống nhìn tình trạng quần áo hắn vì băng bó mà không chút chỉnh tề nào định mở miệng thì bị Trầm Thiên cướp lời. Lão không để hắn có cơ hội mở miệng giải thích gì.

- Không cần viện bất cứ lý do gì. Người chỉ cần trả lời ta có phụ trách với nữ nhi nhà ta hay không thôi.

- Cha, hắn thật ra hắn....không phải do lỗi của hắn....Nguyệt Phù ở một bên lúng túng không biết phải nói gì, Nàng phải giải thích thế nào đây...nói rõ ra đồng nghĩa với bại lộ thân phận nàng....Nhưng không nói ra hắn sẽ bị Trầm Tướng quân, phụ thân hiện tại của thân phận này làm khó.

- Ô vậy mọi việc đều do con gây ra sao ? Vậy cũng không sao, vậy con tốt hơn hết nên chuẩn bị im lặng mà lên kiệu hoa của mình thôi.

- Cha ép huynh ấy lấy con sao ? không thể được...huynh ấy không làm gì sai...Nguyệt Phù Hoảng sợ trợn tròn mắt nói. Nàng dù thể thân sống tại đây, có thể làm bộ quên thân phận thật của bản thân. Làm bộ sống thể Nguyệt Phù nhưng sao có thể gả thay nàng ấy....sau này phải đổi lại thì phải thế nào...

- Phu quân của con dĩ nhiên phải là hôn phu được hỉ phúc di hôn với con rồi. Ta có nói bắt hẩn chịu trách nhiệm lấy con đâu ? Trần Thiên nhíu mày nhìn Nguyệt Phù thở hổn hển vì tức giận nói. Ngồi một bên này giờ Thương Vũ mới lên tiếng....

- Ta sẽ chịu trách nhiệm....Ta đã nghỉ lại trong phòng vị cô nương đây, nếu gả nàng cho hôn phu chỉ phúc vì hôn để họ biết việc này....sẽ có chuyện....Thương Vũ vội vàng lên tiếng

Dù hẩn biết bản thân mình có hôn ước với Trầm gia, nhưng hôn thê của hẩn là ai trong hai vị tiểu thư của tướng phủ hẩn lại không nắm rõ. Hẩn chỉ lơ mơ biết được cả hai vị tiểu thư tướng phủ đều được định sẵn hôn ước. Lần này đến tướng phủ vốn định từ hôn, nhưng trên đường gặp phải nàng khiến hẩn đổi ý. Hẩn không rõ, nàng là đại tiểu thư Hiếu Nguyệt Phù hay nhị tiểu thư Trầm Nhã Nhi. Nếu hôn thê của hẩn không phải là nàng mà là tỷ muội của nàng thì thật thảm.

Tử Linh giật mình, nàng không phải thích hẩn rồi chứ ?Sao lại sợ hẩn lấy Nguyệt Phù muội muội cơ chứ ? Nàng và hẩn chỉ gặp nhau có một lần. À hai lần....mà cũng không hẩn hai lần.... Suốt đêm qua nàng đã thức cùng hẩn suốt đêm. Vì hẩn mà thay thuốc, vì hẩn mà lo lắng.

Được rồi, nàng thừa nhận hẩn có sức hấp dẫn lạ thường. Còn cứu nàng thoát khỏi trận pháp, lúc này còn vì nàng giả bệnh mà vận khí trợ mệnh cho nàng. Nàng là Người Thổ quốc, luôn sống thật với lòng mình. Nàng thừa nhận, nàng bị hẩn mê hoặc mất rồi, dù chỉ vừa mới gặp hôm qua thôi. Thế nhưng nàng và hẩn cũng có thể tính là cùng trải qua sinh tử, cùng chung hoạn nạn.

- Con...Tử Linh chưa kịp lên tiếng phản đối thì đã bị Trầm Thiên điểm huyệt câm cùng bất động.

- Giờ phút này con là kẻ không có quyền ý kiến nhất có biết hay không ? Lão trừng mắt nhìn biểu hiện không chút tình nguyện của nữ nhi, rồi quay sang tươi cười nói với Thương Vũ.

- Chàng trai trẻ, nếu cậu không phiền chúng ta tổ chức hôn sự luôn hôm nay cho khỏe, cậu thông cảm nhé, ta là kẻ không thích việc gì chưa nắm chắc.

- Việc này, như thế liệu có gấp quá chăng ? Hôn sự là việc trọng đại, nếu như gấp gáp thì sẽ không thể chuẩn bị chu đáo. Thương Vũ tỏ ra khá lúng túng, hẩn dù không muốn nàng lấy kẻ khác, nhưng hẩn còn nhiều việc phải lo với thân hận Ảnh vương mới nhận trên giang hồ chưa muốn vương bận gia thất.

-Nếu người không muốn cưới cũng không sao, ta có thể đổi lại gọi hôn phu của Nguyệt phù đến bàn với hẩn cũng được. Vừa nói Trầm Thiên vừa bước vội ra cửa tỏ ý muốn đi. Hừm muốn trả giá với lão hủ, không có cửa đâu nhóc.

- Không,ta lấy. Thương Vũ vội vàng ngăn ông lại, hẩn đành thỏa hiệp với hôn sự gấp gáp này.

Trầm Thiên mỉm cười hài lòng bước ra khỏi phòng, để lại đôi trẻ còn trong trạng thái ngơ ngẩn vì quyết định quá ư là bất ngờ kia. Nguyệt Phù như kẻ lơ lửng trên mây, không thể tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt. Chỉ trốn ra khỏi phủ một buổi chiều, chỉ cố sống cố chết cứu về một người. Thế mà nay kẻ nàng cứu lại biến thành Phu quân tương lai mà lát nữa đây nàng phải bái đường.

Thương Vũ nhìn vị hôn thê bắt đắc dĩ, phải hẩn thích nàng, cũng không coi là bị ép hôn. Nhưng hôn sự gấp gáp như vậy, khiến hẩn có chút không yên lòng. Vương hiệu Ảnh vương kia hẩn còn chưa ngồi vững, lấy nàng hẩn liệu có đủ khả năng bảo vệ nàng khỏi những kẻ muốn truy sát hẩn hay chăng? Hai người nhìn nhau, mỗi người có tâm tư riêng, thế nhưng cả hai cùng chung một mối lo lắng, hoang mang bởi hôn sự bất ngờ này.

Aki: chúc mọi người giáng sinh vui vẻ.....mai ta thi, đáng lẽ ra ta tình để thứ 6 thi xong sẽ post truyện cho các tình iu.....nhưng mờ giáng sinh....coi như quà....

Đi kèm quà là thông báo có chút buồn: ta sẽ nghỉ post truyện 1 thời gian chừng hơn 2 tuần gì đó....vì thi môn khó.....nuốt.....

nên tình iu nào đang dõi theo truyện nhà ta đừng ném đá ta....sau khi thi xong môn đó ta sẽ quay lại và sẽ tận lực bù lại cho các tình iu....thế nên đừng ném đá ta mà tội nghiệp....he....he....

7. Chương 7: Hôn Sự.

Như lời Trầm Thiên nói hỉ đường được dựng lên rất nhanh, cũng chẳng biết ông ta đã thông báo với phụ mẫu Thương Vũ lúc nào mà chỉ nội trong một canh giờ, kiệu hoa đã đến tướng quân phủ rước cả tân lang và tân nương về.

Khi hỷ sự diễn ra, toàn dân chúng Tại Sa Hà Trầm đều tỏ ra hết sức kinh ngạc. Dù việc hai vị tiểu thư nhà Trầm tướng quân có hôn phu, ai ai cũng biết. Thế nhưng họ chưa từng nghe nói đến hỷ sự này, có vẻ như hỷ sự này, chỉ được quyết định sau một đêm. Thế nhưng, dù hôn sự đột ngột, gấp gáp, vẫn rất náo nhiệt, và không kém phần long trọng. Sáng Tướng phủ treo đèn lồng đỏ, trưa sinh lễ được nhà trai đưa đến, chiều quan khách tề tựu chúc mừng Trầm tướng gả con, kiệu hoa cũng đến cửa rước tân nương về phủ. Mọi việc diễn ra cứ như là đã được chuẩn bị rất kỹ từ trước, chẳng giống một hôn sự vừa được quyết định trong thoáng chốc một chút nào. Nhưng buồn cười nhất chính là, tân nương tử bị phụ thân nàng trối lại, ném lên kiệu hoa. Thậm chí, Trầm tướng quân còn đích thân áp giải nàng đến tận lễ đường bên nhà trai.

Suốt dọc đường đi Nguyệt Phù giữ mọi thủ đoạn để hồng được mở trối. nhưng nói thế nào Trầm Thiên vẫn không chút bận lòng.

Đoàn rước dâu cùng nhau ngồi nghỉ ngơi tại một bóng cái cây to nơi ven đường một cách mệt mỏi, Nguyệt Phù nhìn Trầm Thiên nhăn mặt mếu máo than:

- Phụ thân người thật độc ác, ôi con cảm thấy khó thở quá, nói giây trối ra giúp con để thở một chút đi. Cơ thể con yếu thế này, lại mang bệnh sao có thể chạy được. Nguyệt Phù làm bộ thều thào như người sắp chết.

Nàng đã uống tục thiên mệnh hiện giờ thân thể nàng thực sự yếu ớt. Vì Trầm Thiên rất rành y thuật, trước mặt hẳn nàng không thể không uống thuốc giả bệnh. Nhưng nàng đã chuẩn bị thuốc giải ở đây, chỉ cần hắt mở trối nàng sẽ lên uống thuốc giải rồi bỏ chạy.

- Nhạc Phụ... Thương Vũ nhìn Trầm Thiên nhỏ giọng xin thay cho Nguyệt Phù. Thấy nàng bị bệnh cũ hành hạ, lại bị trối thế kia khiến hắn đau lòng.

- Thôi được... Trầm Thiên thở dài bước đến gần bên Nguyệt Phù đưa tay tháo sợi dây trối. Nguyệt Phù hí hửng trong lòng mà không hề nhận ra, trong không khí có một hương thơm thoang thoang mà dịu nhẹ, đang ngấm dần vào thân thể nàng.

Ngay khi vừa được cởi trối, nàng lên nuốt viên giải được chuẩn bị sẵn từ tay áo. Khi nàng cảm thấy sức lực trở lại, thì cơ thể đột nhiên trở nên đông cứng, không thể cử động được.

- Là Băng Hương.... phụ thân người có cần phải hạ băng hương lên con hay không...thật là quá đáng !! Từ Linh tức giận kêu lên, nàng biết Trầm Thiên có thể đoán trước tương lai, nhưng cũng không cần dùng Thấu Tâm Thuật đối phó với nàng chứ.

- Phù Nhi, con tức giận gì chứ....con không phải than cơ thể yếu ớt, khó chịu sao..... Băng Hương này sẽ khiến con giảm tải mọi hoạt động, sẽ không cần tốn sức nữa, càng tốt hơn cho cơ thể mà thôi. Hừm muốn trốn sao, đâu có dễ như vậy, nếu để con bé trốn trước mắt mình, danh tiếng kia của hắc hắc là đem vứt luôn cho rồi.

Đi hết nửa ngày, cuối cùng đoàn rước dâu cũng đến Diêm la cốc. Diêm la cốc nằm sát đáy vực diêm la, nhìn thoáng qua chỉ là một cánh rừng rậm âm u, nhưng thật ra bên trong lại có một tòa thành kiên cố. Nơi này lúc trước chính là nơi ông ngoại hắc hắc thân trốn khỏi truy bắt của triều đình. Phụ Thân hắc hắc rất ghét nơi

này, ông nói ông suýt chút nữa đánh mất mẫu thân hần ở đây, nên Diêm cốc của hần khiến ông không thích chút nào.

Bên cạnh cốc còn có trận pháp hoa đào, nơi ở lúc trước của Yên Phi, thê tử yêu của thúc phụ hần, cũng chính là hoàng đế Triệu quốc này. Cũng may ông ta tìm được thê tử, nếu không e rằng ngay vị kia lại bắt hần thừa kế, thế thì thật không ổn chút nào.

Nhạc phụ này của hần quá giỏi đi thôi, ông ta thực sự đã khiến phụ mẫu hần đến Diêm cốc chủ trì cho hôn sự này. Từ ngày Thương Vũ rời bỏ ngôi vị tiểu vương gia, lưu lạc giang hồ rồi tự lập lên Diêm La Cốc, phụ mẫu hần luôn phản đối. Thế nên dù hần có dùng cách gì mời họ ghé Diêm cốc, họ cũng chẳng thèm ngó đến một lần. Thế mà nay không những đến cốc, phụ mẫu hần còn thực sự lấy quyền trưởng bối, chuẩn bị hỷ sự long trọng đón đôi tân nhân.

Cả đường rước dâu Nguyệt Phù đều lớn tiếng phản đối hôn sự này. Nhưng sau đó chẳng biết Trần Thiên nói gì với nàng khiến Nguyệt Phù ngoan ngoãn cùng Thương Vũ bái đường thành thân.

Ngồi Trong Hỷ Phòng, Nguyệt Phù trầm tư suy nghĩ. Trần Thiên nói với nàng sẽ cho nàng quyển sách dạy bày và phá trận làm của hồi môn nếu nàng chịu bái đường. Ông còn nói nơi này là Diêm La cốc, vậy phu quân nàng chính là Nha Vô Ảnh nổi danh trên giang hồ là kẻ có ngàn khuôn mặt.

Nàng còn nghe nói hần cũng chính là cao thủ bày trận. Nàng không muốn dùng thân phận biểu muội gả cho hần, bởi nàng không muốn rõ ràng là phu quân của nàng nhưng lại mang danh nghĩa biểu muội. Nếu sau này phải đổi lại thân phận thì phải thế nào. Nhưng của hồi môn kia quả nhiên hấp dẫn, thôi thì cứ lấy được sách, sao chép lại nó rồi nghĩ cách giải quyết rắc rối này sau vậy.

8. Chương 8: Hôn Sự(2)

Hỷ Phòng được trang hoàng vô cùng lộng lẫy, các khung cửa toàn bộ được sơn màu đỏ, chữ Hỷ vàng kim tinh tế dán trên các khung cửa một cách cẩn thận, khiến căn phòng nhìn hết sức bắt mắt. Ánh sáng từ đôi nến long phụng tỏa ra một hương thơm dịu nhẹ khiến người ta vô cùng thoải mái. Trong gian phòng có một bộ bàn ghế, trên bàn là hai chung rượu gia bôi của tân lang và tân nương. Tân nương ngồi gập gù trên Giường hỷ, thỉnh thoảng giật mình mở mắt vì bị nha hoàn bồi giá Tiểu Ngọc khẽ gọi. Cả một ngày dài một mồi Tử Linh chẳng biết mình đã thiếp đi từ khi nào. Khi nàng mở mắt cũng là lúc Thương Vũ đang nhẹ nhàng tháo mũ phượng nặng trĩu trên đầu nàng khiến Tử Linh bị giật mình một chút. Chẳng biết hần vào phòng từ lúc nào, chẳng thấy tiểu Ngọc đâu nữa. Trong Hỷ Phòng hiện giờ chỉ còn lại Tử Linh đang và Thương Vũ. Thấy nàng mơ màng mở mắt, hần nhẹ nhàng cười nói :

- Nàng cứ ngủ tiếp đi, hần là nàng mệt lắm rồi, đi một quãng đường xa như vậy kia mà...Hần dịu dàng kéo chăn đắp cho tiểu nương tử đáng yêu của mình, sau khi trút bỏ hỷ phục nặng nề hần cũng nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nàng, sợ hành động của mình khiến nàng hoảng sợ. Tử Linh đang trong mơ màng vội vàng ngồi bật dậy kêu to :

- Hôn sự....chúng ta còn chưa xong mà....

-Sao ? Thương Vũ có chút buồn cười,tiểu nương tử của hần, nàng không phải là mớ ngủ chứ ?

- Còn phải uống rượu giao bôi...còn...cò phải động phòng....Mặt Tử Linh ửng đỏ khi nàng nói đến động phòng.

Cả buổi tối nay, khi Tử Linh một mình ngồi trong hỷ phòng, nàng đã nghĩ rất kỹ. Nàng thích hần, rất rất thích hần, nhưng dù nàng có thực sự cùng bái đường, hần vẫn là phu quân của biểu muội Nguyệt Phù. Chỉ có cùng hần thực sự có vợ chồng chỉ thân, hần mới xác thực là phu quân của nàng. Khi hần đã là phu quân của nàng rồi, thì việc phải làm còn lại chính là đi tìm biểu muội, bắt muội ấy viết giấy hưu phu. Sau khi hần bị thê tử hưu, thì nàng sẽ tóm lấy hần, bắt hần chịu trách nhiệm cùng nàng.

Nghĩ ra liền thực hiện, Thát Tử Linh phóng vèo đến cái bàn.Cầm hai ly rượu giao bôi trên bàn, nàng đưa một ly cho Thương Vũ, nàng cùng hần hoàn thành nốt nghi lễ cuối cùng của hôn sự. Sau khi cùng hần uống xong rượu giao bôi, Tử Linh bước đến bên Thương Vũ, bàn tay nhỏ bé khẽ run, nàng chẳng qua chỉ nghe nói, chứ thật ra chẳng có chút kinh nghiệm nào cho chuyện này.

Nhìn bàn tay run run của tiểu thê tử đang luống cuống chẳng biết tiếp theo nên làm gì khiến Thương Vũ có chút buồn cười.

- Chàng chính là Nha Vô Ảnh Ảnh vương mà giang hồ hay đồn đại ? Tử Linh vừa tìm cánh tháo thắt lưng trên y phục hần vừa hỏi. Thương Vũ cũng khá kinh ngạc vì hành vi lớn mật này của nàng. Khóe môi hần khẽ nhếch lên một độ cong khó nhận ra, nàng quả nhiên rất thú vị. Hần không làm gì khác, chỉ bất động ngồi đó, chờ xem hành động tiếp theo của nàng.

- Phải....Đó chẳng qua chỉ là bạn bè trên giang hồ có chút nể nang thôi , nương tử sao lại hỏi việc này ? Nàng có bất mãn gì với danh hiệu đó của vi phu sao ? Hần có chút buồn cười hỏi.

- Cũng không phải bất mãn gì, chỉ là muốn hỏi chàng, chàng đi lại trên giang hồ nhiều chắc là biết cách động phòng chứ...ta..ta...chỉ ở trong nhà...mấy việc này chỉ nghe nương nói qua có một lần...việc này đáng ra chàng phải là người chủ động, ở đâu ra cái kiểu bất động thế kia ...Tử Linh tức giận đến mức luống cuống cả lên, nàng tháo mãi không được dây lưng của hần chỉ muốn cắt luôn nó ra cho khỏe.

- Ha..ha...Vi Phu dù đi lại trên giang hồ đã lâu nhưng cưới vợ là lần đầu, làm thế nào mà biết động phòng thế nào được....Thấy nàng lập cập tay chân đến mức đang yêu Thương Vũ có chút buồn cười.

- Vậyđồng cung đồ chắc là chàng có thứ đó chứ ? Nàng đỏ mặt hỏi...không biết có thể học, nàng cũng không biết, hần cũng không biết thế thì phải cùng nhau học hỏi rồi.

- Cái này....Thương Vũ quay sang, nhìn ra phía cửa, chỉ một lúc nơi đó xuất hiện một bóng người.

- Áo Ngươi tìm về đây 1 cuốn đi...

- Dạ....Rất nhanh bóng đen phía ngoài cửa vụt biến mất, chỉ một lát sau hần quay trở lại với thứ chủ nhân yêu cầu.

Thế là trong tân phòng xuất hiện một cảnh tượng xưa nay chưa hề có, tân lang cùng tân nương ngồi nghiên cứu xem động phòng như thế nào, chuyện này mà đồn ra ngoài không biết giang hồ sẽ nghĩ sao về Ảnh vương, Nha Vô Ảnh... Người ở ngoài thỉnh thoảng nghe được những tiếng cười ngượng nghịu, những tiếng tranh cãi lấp bắp hết sức đáng yêu của họ... Đêm càng về khuya, vầng trăng cũng xấu hổ núp vào đám mây khi nghe thấy những âm thanh từ trong tân phòng vọng ra...

9. Chương 9:

Ngoài trời vẫn còn nhập nhèm tối, không khí yên ắng đến mức tiếng côn trùng kêu rả rít ngai hè cũng có thể nghe rất rõ.Tử Linh ngồi trước giường, ngắm kỹ khuôn mặt đang say ngủ của Vũ Tường. Mọi chuyện diễn ra cứ như trong mơ ấy. Nàng thực sự đã cùng hần bái đường, còn thật sự trở thành thê tử của hần. Nàng không nằm mơ, nàng thực sự đã gả cho Ảnh Vương mà nàng thường hay ngưỡng mộ. Nàng không muốn hôn sự này chỉ là một giấc mộng, nàng muốn nắm lấy nó, muốn hần thực sự làm phu quân của nàng. Mà muốn làm được điều đó, trước tiên nàng phải tìm hiểu muội, bắt muội ấy viết thư hưu phu sau đó mới đổi lại thân phận với muội ấy. Chuyện này không lấy được thư hưu nàng sẽ không quay về.

Từ Linh cầm chắc tay nải trong tay bước từng bước ra cửa, nàng lưu luyến ngoái lại nhìn Vũ Tường trên giường trần trọc khổ sở. Hần đã trúng phải Băng Hương do nàng hạ nhưng Thống khổ kia vẫn hiện trên khuôn mặt hần, hần là hần đang gặp ác mộng khủng khiếp. Nàng rất muốn chạy đến dỗ dành hần, nhưng nếu không đi nhanh, sẽ không đủ thời gian để nàng rời Diêm La Cốc, đến lúc đó muốn đi, e rằng không dễ chút nào.

Bước ra khỏi cửa, nhìn trên một nhánh cây gần hỷ phòng, Tử Linh nhìn Thấy Áo, thuộc hạ của Vũ Tường, Hần ta trừng mắt giận dữ nhìn nàng. Hần đã ở đây suốt sao ? Vậy....vậy đêm động phòng của nàng, chẳng phải hần đều biết cả sao ? Tử Linh đỏ mặt xấu hổ cố đi nhanh hơn, trốn khỏi đôi mắt tức giận như muốn bắn ra lửa kia của Áo.

Trong Hỷ Phòng, Thương Vũ cố vùng vẫy thoát khỏi Được lực của Băng Hương. Thấy Tiểu thê tử rời đi trước mắt, nhưng bản thân thậm chí còn không thể động, khiến hần giận dữ vô cùng.

Sau khi Tử Linh rời khỏi Diêm La cốc, một canh giờ sau Băng Hương mới được giải. Thương Vũ giận dữ nhìn Áo quỳ phía dưới vì tất trách. Hắn thân làm Hộ vệ mà lại rơi vào tình trạng không thể kiểm soát được sự việc diễn ra.

- Khởi động Đào Trận dưới chân cốc....Không vậy được thiếu phu nhân trong Đào Hoa trận người biết hậu quả thế nào chứ ? Hắn hần giọng phân phó, tức giận này hắn thực sự nuốt không trôi mà....

- Rõ. Áo rất nhanh cũng biến mất tăm, đuổi theo Thiếu phu nhân dưới chân cốc, nếu hắn bỏ lỡ cơ hội lần này, cơ hội chuộc lỗi sẽ không đến nữa.

Dưới chân cốc Diêm La, Trong một rừng đào xinh đẹp mà hữu tình, Tử Linh gạt mồ hôi trên trán. Hiện giờ cảnh sắc có đẹp đến thế nào, có thơ mộng ra sao nàng cũng không còn tâm trạng mà nhận ra điều đó, bởi nàng biết, đào hoa trận vừa được khởi động. Nhìn qua rừng đào khi vừa bước vào, nàng liền biết nó là một trận ngũ hành. Cứ tưởng sẽ an toàn rời khỏi, ai ngờ Trận pháp lại được khởi động ngay khi nàng chỉ còn thiếu một bước chân nữa là ra khỏi rừng đào này.

Đào hoa trận không hề mang tính âm hay dương mà nó thuộc cả hai thái cực, không thể giải bằng thuyết âm dương. Ngồi xuống một gốc cây đào to nhất, Tử Linh mở cuốn sách Trầm Thiên cho nàng ra tìm hiểu về Đào Hoa Trận. Sao hắn không bày Thạch trận ở đây có phải tốt hơn không mà lại là Đào trận kia chứ, dù sao Tử Thạch trận nàng cũng đã từng phá trận.

" Đào Hoa trận là trận pháp vây khốn, không có tính công kích, chỉ dùng để giữ chân kẻ địch. Kẻ bị Đào hoa trận vây khốn sẽ không gặp nguy hiểm, chỉ là không thể chạy thoát khỏi trận nếu không tìm ra cốt lộ trong trận pháp.... Về Cốt Lộ, có 339 loại cốt lộ cho từng loại Trận Đào hoa...Cốt Lộ sẽ xoay chuyển theo Phong, Vân, cốt khí của cây hoa Đào" Vậy theo những gì sách ghi chép, chẳng phải nàng sẽ không thể phá trận nếu không biết hắn dùng Cốt lộ nào cho trận pháp này sao ? Tử Linh bực mình đóng sách lại, ngửa mặt lên trời quát to :

- Nha Thương Vũ....chàng thật là xảo quyệt....

-Ồ cảm ơn nương tử đã quá khen....Vi phu quả thật không dám nhận.... Thương Vũ buồn cười bước đến, khuôn mặt hắn vẫn đượm ý cười. Nàng muốn đấu với hắn sao ? vẫn còn phải học nhiều lắm.

- Chàng....ta chẳng qua chỉ muốn xuống núi ngắm phong cảnh nơi này...chàng có cần vây ta vào trận hay không ? Thấy phu quân, Tử Linh lập tức đổi giọng, chuyển sang nũng nịu nói.

- Nương tử quả nhiên là người yêu phong cảnh đẹp.Nàng thậm chí còn sợ vi phu làm mất nhã hứng ngắm cảnh,còn hạ cả Băng Hương với vi phu khiến vi phu mất nửa ngày mới tìm ra nàng.

- Tướng công sao ta có thể để chàng nhọc lòng vì ta mà hao tổn sức lực hộ tống ta đi ngắm cảnh kia chứ, chàng còn chưa khỏe hẳn sau lần phá Tử Thạch trận... ta chỉ cảm thấy nên để chàng lại nghỉ ngơi thêm một lát. Chẳng phải chàng cũng đến rồi hay sao ? Tử Linh mỉm cười nói, thật hay chỉ cần hắn dẫn nàng ra khỏi trận nàng sẽ nhớ rõ Cốt lộ này, lo gì lần sau không thể đi được kia chứ..

-Ồ vậy ra vi phu đã hiểu lầm nương tử sao, thật là có lỗi quá, được rồi, nếu nàng muốn ngắm khung cảnh đẹp nhất của Diêm La cốc, chúng ta sẽ cùng nhau ngắm Diệp Linh lung, ta đảm bảo với nàng đó sẽ là thứ đẹp nhất mà nàng từng nhìn thấy.

- Là Diệp Lung Linh thứ tạo ra Diệp Lang Tâm sao...ta không đi....phu quân à...thiếp sai rồi...lần sau thiếp không dám nữa....hu...hu...Thật Tử Linh hoảng sợ gào to, Tử Linh từng nghe nói, Diệp Lung Linh là loại độc dược vô cùng nguy hiểm, nàng chỉ muốn bỏ trốn thôi. Không nghiêm trọng đến mức phải đi trình diện diêm vương chứ

10. Chương 10: Diệp Lung Linh.

Ngay phía dưới rừng Hoa Đào có một căn hầm nhỏ, cuối đường hầm dẫn đến một thung lũng. Trong Thung lũng tràn ngập những ánh sáng lung linh huyền ảo giống như một bầu trời đầy sao ở ngay trước mắt. Tử Linh say mê ngắm khung cảnh trước mắt, những đốm sáng lập lờ như ngàn ngôi sao nhỏ.

- Đẹp quá....chúng là đom đóm sao ? Tử Linh vừa hỏi vừa đưa tay ra khẽ chạm vào một con đang bay đến gần.

- Phải, ta nuôi chúng bằng Hoa Tử Diệp nên bọn chúng chính là Diệp Lung Linh mà giang hồ hay đồn thổi. Thương Vũ thản nhiên trả lời nàng, câu trả lời của hắn khiến bàn tay đang giơ ra bắt lấy sinh vật xinh đẹp kia bỗng khựng lại.

- Ta xem đủ rồi...chúng ta đi thôi...Nàng kéo kéo ống tay áo hắn, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Không vội, cửa động này được thiết kế theo trận pháp Tử Thạch trận ngoài kia, nên khi trận xoay chuyển chúng ta mới đi được. Hắn nói một cách bình thản không nghe ra vui buồn hờn giận trong lời nói....

- Tử Thạch Trận...sao lần trước tiếp không nhìn ra.... Nếu nàng không lầm thì lần trước vào rừng đào này chỉ là một Đào Hoa trận hết sức đơn thuần thôi kia mà. Từ lúc nào mọc thêm ra một Tử Thạch trận nữa thế kia.

- Dĩ nhiên nàng không thể nhận ra vì ta đã phong ấn Thạch trận ấy, nếu Thạch trận được phong ấn thì rừng đào chỉ còn mỗi Đào Hoa trận thôi. Thương Vũ mỉm cười nói, hắn chẳng qua chỉ muốn giữ chân nàng, sao có thể nỡ đưa nàng vào nguy khốn.

- Trận lồng trận là rất khó...chàng có thể làm được sao ? thật là giỏi quá.... chắc phá trận không dễ dàng chút nào....Đến phá đào Hoa trận thiếp còn không là được vậy đừng mong phá được hai trận pháp lồng nhau này rồi....Tử Linh thở dài với giọng điệu thất vọng vô cùng nói.

- Nếu nàng thích, ta có thể dạy nàng phá trận....Thương Vũ mỉm cười an ủi. Nhìn vẻ thất vọng kia của nàng khiến hắn có chút không đành lòng. Dù biết rõ mục đích nàng muốn học phá trận, không đơn giản chỉ vì ham mê thuật Ngũ Hành. Nhưng hắn vì muốn lấy lòng thê tử, thỉnh thoảng tỏ ra mình ngốc một chút cũng chẳng sao.

- Thật sao ? Tử Linh nghe hắn nói nhảy cẫng lên reo vui như một đứa trẻ con, quên luôn cả nỗi sợ bị Diệp Lung Linh là độc trùng vô cùng nguy hiểm mà giang hồ đồn đãi. Nha Thương Vũ nhìn thê tử cười mà như say như đắm. Không phải hắn chưa từng gặp qua tuyệt sắc giai nhân. Nhưng cũng chẳng một giai nhân nào có thể sánh với nụ cười của thê tử hắn lúc này.

Ngay khi Tử Linh đang chìm trong hạnh phúc thì một cơn đau buốt dọc cổ khiến nàng choàng tỉnh. Nàng đưa tay đập chết con muỗi béo chút chút đáng ghét kia, dăm cắt ngang hạnh phúc của nàng thì đứng là không thể tha thứ được mà. Thát Tử Linh đưa mắt nhìn thủ phạm khiến nàng mất hứng kia thì giật mình.

- Chà là một con Diệp Lung Linh to, thủ pháp của nàng quả nhiên nhanh, nhưng lần sau đừng có đập chết như thế. Một con Diệp Tử Linh nuôi rất vất vả , vất vả phải tốn rất nhiều công sức. Thương Vũ vừa quay sang định giảng tiếp về giá trị của Diệp Lung Linh thì thấy thê tử hắn đã ngất xỉu, nằm dài trên đất. Hắn vội vàng chạy đến cầm tay bắt mạch cho nàng, rồi hắn phì cười, thì ra tiểu thê tử của hắn lại nhát gan như vậy. Nàng ngất xỉu chẳng qua vì quá mức hoảng sợ, cũng phải thôi, với những gì giang hồ đồn đãi về Diệp Lung Linh thì nàng sợ cũng không lạ.

Nhìn vết cắn sưng đỏ trên cổ thê tử, Nha Thương Vũ hài lòng ẵm thê tử lên bước ra khỏi động. Hắn đáng ra nên nói rõ với nàng về Diệp Lung Linh, nhưng bởi nàng có ý nghĩ muốn rời khỏi hắn , cứ xem như một trừng phạt nhỏ hắn dành cho nàng. Trên vết cắn sưng đỏ kia của Tử Linh bắt đầu phát sáng, ánh sáng vàng nhẹ nhàng lan ra toàn thân thể nàng rồi biến mất. Nha Thương Vũ móc ra trong túi một chiếc lọ nhỏ, đổ ra một thứ bột màu vàng anh kim, rắc lên miệng vết cắn. Chỉ một lúc sau, vết cắn kia không còn sưng đỏ, mà tại đó hiện ra hình một bông hoa mai năm cánh nhỏ xíu, màu vàng ánh kim. Màu sắc kia giống với thứ ánh sáng phát sáng từ Diệp Lung Linh, nó cũng phát sáng trong đêm tối.

11. Chương 11: Phá Trận

Khi mở mắt tỉnh dậy nàng đang nằm trên một chiếc giường nhỏ ở thư phòng. Thương Vũ ngồi đọc sách ở chiếc bàn gỗ trong thư phòng, thấy Nguyệt Phù đã tỉnh vội gấp cuốn sách trên tay lại, hần tiến đến bên giường. Nhu hòa nhìn nàng bằng ánh mắt, cưng chiều.

- Nàng tỉnh rồi sao ?

- Ta chưa chết sao ? Tử Linh bản thân sờ lên cổ lo lắng, nàng chẳng phải nàng bị độc trùng cắn hay sao, vì sao không chết. Nhìn vẻ lo lắng của thê tử Thương vũ buồn cười. Hần đành giải thích cho nàng hiểu, Diệp Lung Linh không phải là trùng độc như giang hồ đồn đãi. Nhưng hần không nói trước với nàng là vì muốn trừng phạt nàng có ý rời bỏ hần. Tử Linh cũng vì thế mà giận hần hết mấy ngày, không thèm để ý đến hần. Dù Thương Vũ có làm gì lấy lòng nàng, nàng vẫn cứ không thôi tức giận.

Trong căn phòng nhỏ, Tử Linh ngồi nhìn cảnh sắc bên ngoài cốc. Từ khi đến đây, chưa bao giờ nàng có thời gian ngắm tiên cảnh của nơi này. Diêm la cốc có thể xem như một thế ngoại đào viên, một nơi thơ mộng, yên tĩnh tách biệt với thế giới xung quanh. Phía trước cốc là rừng đào, phía sau cốc là trúc lâm. Bốn phía bao quanh bởi núi cao vạn trượng khiến Diêm la cốc tách biệt với bên ngoài. Khi Tử Linh đang đắm mình trong tiên cảnh của Diêm la cốc thì Thương vũ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

- Nàng còn giận ta sao ? Ta đang nghĩ trận pháp Đào Thạch trận kia đến khi nào mới có thể dạy thê tử được. Hần vừa nói vừa dịu dàng mỉm cười cùng nàng, nụ cười kia khiến Tử Linh vốn đã tỉnh khỏi mơ mộng vì nghe đến phá trận bỗng trở nên mơ màng. Hần chắc chắn là cố ý mà, sao có thể dùng mỹ nam kế với nàng kia chứ.

- Từ giờ không cho phép chàng cười với bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài ta biết chưa hả ? Tử Linh hần giọng uy hiếp. Nàng không muốn phải suốt ngày đánh nhau với kẻ khác vì phụ quân mình thu hút quá nhiều oanh oanh yến yến. Dù rằng phá trận rất hấp dẫn, thế nhưng giữ phụ quân vẫn là quan trọng nhất.

- Nàng biết biệt danh của ta trên giang hồ là gì mà....gương mặt thật của ta chưa từng cho người ngoài nhìn thấy. Thương Vũ tiến đến bên nàng đưa tay ra vuốt tóc thê tử một cách trìu mến, hần thích vẻ danh giá của nàng. Ít ra hần biết được trong lòng nàng hần cũng rất quan trọng.

- Phải ha...chàng chính là Nha Vô Ảnh...Ảnh vương...tí nữa thì ta quên mất....gương mặt này của chàng....là thật sao ? vừa nói nàng vừa giơ tay muốn béo má hần.

- Với người nhà, ta không bao giờ dùng đến Di ảnh thuật, Sở dĩ phải dùng đến thuật dịch dung đi lại trên giang hồ vì ta có quá nhiều kẻ thù. Hần nói đến đây bỗng dừng lại, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nàng như tình hồi

-Nàng không cảm thấy sợ khi làm thê tử của Ảnh vương ta sao ? Cho dù nàng có sợ, có hối hận hần quyết không buông tay nàng ra. Cả đời này nàng nhất định phải là thê tử của hần.Nhất định không để nàng chạy thoát.

- Thiếp không sợ. Tử Linh chẳng chút chần chừ gì trả lời thắc mắc của hần. Thực ra hần chính là một trong những người mà nàng ngưỡng mộ. Làm thê tử của hần, chính là phúc phần mà kiếp này nàng nhận được,nàng đôi khi còn không thể tin vào sự thật này.

- Chúng ta học phá trận nhé ? Không khí giữa cả hai đang rất tốt bỗng nhiên Thương Vũ lại đưa ra đề nghị khiến những suy nghĩ băng quơ của Tử Linh đẹp luôn sang một bên, nàng tỏ ra hết sức hồ hởi đồng ý.

- Được.

- Vậy chúng ta đi, trước tiên hãy phá Đào Hoa trận này cái đã, sau khi đã nắm rõ trận Đào Hoa chúng ta sẽ phá hai trận lồng nhau. Thương Vũ ôm nàng phi thân ra khỏi phòng, chỉ trong chớp lát, họ đã đến dưới chân núi ở giữa vườn Hoa Đào, để mặc trận pháp bắt đầu xoay chuyển.

- Phá trận ?Chẳng phải chàng nên dạy thiếp cốt Lộ của trận này sao ? Tử Linh khó hiểu nhìn hần.

- Phù nhi, nàng sai rồi, nếu phá trận mà cần vào cốt lộ của trận pháp, vậy khi ta muốn đột nhập vào nơi nào cũng phải hỏi xin họ cốt lộ của trận pháp ấy sao ? Hắn buồn cười nhìn nàng trả lời nàng một vấn đề mà đến trẻ con cũng hiểu được.
- Vậy....phá trận không cần cốt lộ sao ? Nàng nghi ngờ nhìn hắn, trong sách rõ ràng có ghi.
- Cốt lộ là dùng trong bày trận. Nếu Cốt lộ trong trận tinh xảo thì có khả năng cầm chân kẻ lạc vào trận lâu hơn mà thôi.
- ” Phá giải Đào hoa trận cần dựa vào gió và Phong thái loài hoa đó.”
- Gió....Phong thái hoa ? Gió....Phong thái hoa...Gió ý chỉ là hướng gió sao ? Còn Phong thái...là mùi hương của chúng....Thì ra là vậy....là dựa vào mùi hương, nương theo hướng gió mà phán đoán cốt lộ của trận pháp.
- Thông minh, giờ nàng nhắm mắt lại, xác định cho ta gió tới từ hướng nào ? Nàng nghe theo hắn nhắm mắt lại và bắt đầu cảm nhận
- Hướng tây...sau đó chuyển một chút chếch sang bắc. Thiếp biết rồi là đi theo hướng gió. Nó sẽ dẫn ta ra khỏi trận pháp. Nàng vừa nêu ra phát hiện của bản thân, vừa bắt đầu bước theo hướng gió.
- Dừng vội...Nương theo hướng gió nàng không thể biết cây hoa đào cách nàng bao xa, nàng sẽ lại bị lạc vào bên mê của trận pháp. Hắn vội vàng kéo thế tử hấp tấp kia, sao nàng chưa học hết đã muốn nhanh chóng phá trận, thực là làm người ta lo lắng mà.
- Dừng mùi hương phân biệt xa gần và luôn giữ một khoảng cách nhất định với cây hoa đào, cái này thiếp biết, nếu không cẩn thận sẽ lạc vào bên mê trong trận pháp. Nàng mỉm cười có chút tự đắc
- Ồ vậy do vì phụ lo xa rồi...nương tử quả nhiên có nghiên cứu....Thương Vũ xấu hổ gãi đầu vì đã xem thường nàng, xem ra lần tới nếu muốn cầm chân nàng e rằng phải dùng một trận pháp khác mất rồi.
- Tiếp theo chúng ta sẽ phá Thạch trận...nào chúng ta nghiên cứu luôn đi...Nàng tỏ ra hớn hở hưng phấn chết được. Đây là lần đầu tiên nàng học phá trận nên rất hứng thú.
- Không vội...Phá thạch trận trong Đào hoa trận chúng ta sẽ học sau....giờ ta đói rồi, chúng ta cùng nhau dùng bữa thôi. Vừa nói hắn vừa ôm nàng rời khỏi rừng đào chẳng thèm để ý đến kháng nghị của nàng.

12. Chương 12: Rời Khỏi Hắn, Nàng Có Còn Kiện Định ?

Trong tân phòng của cốc chủ Diêm la cốc, Thương vũ cùng Nguyệt Phù dùng cơm trưa. Trên bàn ăn toàn những món ăn đặc sắc. Vậy mà tâm tư phụ nhân cốc chủ hiện giờ chỉ toàn là dùng bữa thật nhanh để còn tiếp tục phá trận. Thế nhưng sau khi dùng bữa, Thương Vũ chẳng có ý định tiếp tục dạy nàng phá trận. Đã không có ý dạy lại còn không cho nàng tự đi phá trận. Hắn đem đến một loạt y phục rách muốn nàng vá cho hắn.

- Chàng không thể để thiếp phá xong Thạch trận rồi về vá y phục cho chàng sao ? Vì sao phải vá chúng ngay kia chứ ? Nàng bất mãn nhìn đám y phục rách kia, muốn và hết chỗ này với người giỏi về khâu thùa may vá hắn phải mấy ngày, huống nàng rất ít khi cầm đến kim.
- Ta đã dạy nàng phá Đào Hoa trận. Nàng nên trả học phí chứ ? Nếu đã bỏ tâm sức ra dạy nàng thì ta ít nhất phải thu được thứ gì xứng đáng tương đương chứ ? Và vì sao ta phải cho nàng khất nợ kia chứ, ta có lợi ích gì nào ? Hắn khoanh tay tự đắc nói,nhất định không nhượng bộ.
- Là do thiếp ngộ ra mà...sao có thể tính là dạy thiếp ? Nàng bất mãn kêu to
- Ồ nếu như vì phụ không chỉ điểm, nương tử có tự mình phá trận được hay không ?...Vá hết chỗ quần áo đó còn có hài và túi thơm ta muốn nàng khâu cho ta. Hắn có chút ngáp ngừng khi nói đến chiếc túi thơm.
- Khâu túi thơm ? Nàng nghi ngờ hỏi lại...

- Mua một cái nhanh hơn nhiều mà, sao chàng không mua ? Nếu là Nguyệt Phù muội muội có lẽ sẽ thêu được, nhưng khổ nỗi đam mê của nàng chỉ là bày trận, phá trận, làm gì có thời gian mà may vá thêu thùa.

- Các huynh đệ của ta sau khi lấy thê tử đều được mặc y phục do thê tử của họ vá, còn được đeo túi thơm do thê tử họ làm cho. Ta thực sự muốn ném qua tư vị đó, có cảm giác như bản thân được thê tử chăm sóc, chắc chắn rất ngọt ngào. Hắn có chút ngập ngừng khi nói ra việc xấu hổ như vậy, nhưng hắn thực sự, thực sự ngưỡng mộ bọn họ. Nghĩ đến hạnh phúc ngọt ngào khi nhận được túi thơm do thê tử thêu cho, Thương Vũ mỉm cười hạnh phúc. Tử Linh nhìn đám y phục rách, có những cái còn rất mới, còn các vết rách rất đều nhau, cứ như là người ta cố ý cắt lên những bộ y phục, cố làm nó bị rách. Thì ra phu quân của nàng rất đang yêu, những y phục kia không phải hắn cố ý cắt ra chứ ?. Ngay khi đưa mắt nhìn sang phu quân cũng là lúc nàng bắt gặp nụ cười ngọt ngào của hắn, nàng bị nụ cười của hắn làm cho ngẩn ngơ hết cả người. Phu quân nàng chắc chắn là yêu nghiệt, yêu nghiệt mà....

Nhưng hắn nói quả không sai, làm thê tử người ta, phải biết chăm sóc phu quân. Nàng chỉ vừa gả không bao lâu, chưa chăm sóc phu quân, đã có ý định rời khỏi hắn một thời gian dài. Từ khi gả cho hắn đến giờ, nàng chỉ luôn nghĩ cho bản thân mình mà quên mất nghĩa vụ của một người thê tử. Dù có thể hiện giờ nàng chưa thực sự là thê tử hắn, nhưng chẳng phải nàng đã nhận định phu quân này hay sao. Đã làm thê tử người ta, cũng nên vì phu quân làm chút gì đó.

Thế là dù chẳng chút tình nguyện nào, Tử Linh đành thỏa hiệp, nàng vừa ở lại cố làm thê tử hiền ngoan của người ta. Nàng vừa không quên dành thời gian mỗi ngày chạy đến Đào Thạch trận nghiên cứu, tìm cách phá trận. Cầm kim trong tay, Thát tử Linh cố gắng nghĩ xem nên thêu thứ gì trên túi hương của hắn.

Mười ngày trôi đi, mỗi ngày Tử Linh đều dùng một chút thời gian để vá vài bộ y phục hắn đưa đến. Thời gian rảnh nàng thường đến sắp xếp lại thư phòng cho hắn, cũng vì thế mà Tử Linh phát hiện ra tướng công nhà nàng là người văn võ toàn tài. Hắn không phải là kẻ lỗ phu chỉ biết mỗi quyền cước và dùng nó để đi lại trên giang hồ. Làm nương tử của một người thập toàn thập mỹ như thế, nàng cảm thấy không ồm chút nào. Nhìn lại bản thân mình không phải một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Càng không phải là tài nữ nổi danh như biểu muội Nhã nhi, nàng dựa vào gì để hắn yêu thích nàng. Nghĩ đến đây, Thát tử Linh bỗng dưng tâm huyết dâng trào, dồn mọi sức lực, tập trung hết vào may vá vào thêu chiếc túi thơm, cố trở thành người vợ hiền ngoan nhất có thể....

Bước vào nội phòng, Thương vũ nhìn thấy chiếc túi thơm đã được thêu xong đặt trên bàn, cò thê tử của hắn thì ngủ gục bên cạnh, hắn cầm chiếc túi lên ngắm ngía. Chẳng biết có phải vì thế mà kinh động đến nàng hay không Nguyệt Phù mở mắt nhìn hắn. Thương Vũ mỉm cười cùng nàng, nâng niu chiếc túi trong tay một cách yêu thích.

- Nương tử, nàng thêu hai con gà con này trông cũng rất đáng yêu và rất có sức sáng tạo đó chứ ? Thương Vũ cầm chiếc túi thơm trong tay, tỏ ra rất hài lòng.

- Gà con ? Thiếp thêu uyên ương mà.... ?? Tử Linh nhăn mặt nhìn cặp Uyên ương trên chiếc túi thơm trong tay hắn...có thật là xấu đến thế không ?? Nàng phải mất mấy ngày liền mới thêu được như thế, nhưng nhìn sao cũng không thấy giống uyên ương. Giờ thì nàng thực sự hiểu một điều nha, không phải chỉ có phá trận mới khó, thì ra thêu thùa còn khó hơn.

- Uyên ương ? Vậy đây là cái gì ? Hắn chỉ vào một hình tròn được thêu phía bên trên một khối tròn khác.

- Cái đầu.

- Ô, vậy còn cái này ? Hắn lại chỉ vào giữa hình tròn đó nó là hai mũi thêu, một mũi ngang và một mũi dọc chồng lên nhau.

- Con mắt....Nàng nhìn qua rồi trả lời.

- Ô vậy thì đây có lẽ là cái mỏ rồi....Hắn lại chỉ vào một mũi thẳng trên hình tròn nhỏ đó.

- Nhìn thế nào thì trông nó cũng giống gà con hơn. Hắn đưa ra nhận định cuối cùng sau khi nhìn ngắm kỹ đôi Uyên ương thê tử thêu.

- Thật là.... chàng....chàng... chẳng biết gì cả...ta hỏi chàng nhé...Uyên ương khi bé thì trông giống con gì nào ? dĩ nhiên là giống gà con rồi...ta là thêu cặp tiểu uyên ương mà...Tử Linh khuôn mặt đỏ rực, tức giận gật

lấy cái túi thơm từ tay hắn. Nàng cũng biết nhìn thế nào thì nó cũng chẳng thể giống uyên ương.

- Được rồi, nàng nói là uyên ương thì chính là uyên ương....Thương Vũ vội vàng cầm lại túi thơm mỉm cười cột ở ngang hông mình. Hắn biết tiểu thê tử của hắn đã phải rất vất vả mới偷 được cái túi thơm này, hắn cũng không nỡ đem nó ra đùa cợt hay trêu tức nàng.

- Chàng không ngại nó xấu xí sao ? Nếu đeo theo bên mình hắn sẽ không hợp với bộ y phục của chàng. Túi thơm kia là do chính tay nàng偷, nhìn qua có thể thấy nó đáng yêu. Nhưng nếu ngắm kỹ sẽ thấy đeo nó bên mình quả thật mất mặt , bởi đường kim mũi chỉ xiên xiên vẹo vẹo, rối rắm, chấp nối lung tung hết cả lên....

- Ta không hề thấy nó xấu xí, nó rất đẹp, nó còn là tâm ý và công sức của nàng đã vất vả những ngày qua, sao có thể xấu kia chứ ? Nương tử, nàng yên tâm, vi phu sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận. Vừa nói Thương Vũ vừa nhẹ nhàng túi thơm bên hông lên ngắm, môi hắn nhếch lên một nụ cười vừa ý.

Nhìn thái độ nâng niu cẩn thận cái túi thơm của phu quân, dù rằng chiếc túi kia偷 không ra gì, hắn cũng không chút ngại ngùng đem theo bên mình. Tử Linh cảm thấy trái tim trong lồng ngực nàng đập rộn ràng, nàng nhếch khóe môi mỉm cười hạnh phúc. Tử Linh hạnh phúc làm thê tử ngoan hiền, chăm sóc phu quân, thỉnh thoảng nàng cũng chạy đến đào thạch trận nghiên cứu một chút. Nhưng thời gian đến đào trận nghiên cứu càng ngày càng ít đi, thậm chí có những hôm nàng cũng quên băng mất. Thát Tử Linh hoàn toàn không nhận ra Diêm cốc trở nên quyến luyến bước chân nàng.

Gió đưa hương thơm ngọt ngào của rừng hoa đào đồng thời lay động những nhánh hoa khiến cánh hoa mỏng manh rụng phủ đầy trên đất. Thương Vũ đưa tay đón những cánh hoa rơi, duyên phận của hắn và nàng vì sao cứ phải hợp tan, tan, hợp mong manh, huyền ảo như cánh hoa đào trong trận. Bước vào nội phòng Thương Vũ thấy thê tử đang chăm chỉ khâu vá bộ y phục của hắn khiến cõi lòng hắn cảm thấy ngọt ngào. Đạo gần đây hắn để ý thấy nàng dường như đã không còn ý định rời bỏ Diêm cốc nữa.

Có lẽ cũng đã đến lúc rồi....Thương Vũ vừa ngắm nhìn thê tử vừa trầm hạ quyết tâm. Hắn bước đến bên nàng nhẹ nhàng hỏi :

- Nàng vẫn còn hứng thú phá thạch trận kia chứ ? Nghe câu hỏi của hắn, Thát Tử Linh ngạc nhiên buông rơi chiếc áo trên tay. Thát tử linh quá ngạc nhiên mà trở nên lúng túng

- Sao vậy ? không còn hứng thú với trận pháp sao ? Hắn ở một bên quan sát sắc mặt và thái độ của nàng mà hỏi. Nàng không tỏ ra hào hứng, nhiệt tình như hắn tưởng.

- Không phải....Thiếp có hứng thú với trận pháp đó chứ...chỉ là thiếp còn tưởng chàng sẽ không bao giờ dạy thiếp phá thạch trận đó.... Nàng đã chuẩn bị tinh thần sẽ ở lại đây lâu dài, vừa lấy lòng hắn, vừa lén nghiên cứu cách phá trận. Mấy ngày trước nếu hắn đề nghị dạy nàng phá trận, nàng sẽ nhảy cẫng lên mà vui sướng. Nhưng giờ đây nghe đến phá trận, nàng lại cảm giác bất an, bất an đến một cách lạ lùng.

13. Chương 13: Rời Cốc

Gió lay cành hoa đào khiến những cánh hoa tung bay theo cơn gió. Cõi lòng nàng hiện giờ có lẽ cũng rối như cơn gió này. Gió biết rõ nếu lay cành đào, hoa sẽ rụng, nhưng nếu không lung lay những nhánh cây, bản thân nó sẽ không thể tồn tại. Giống như hạnh phúc hiện giờ của nàng, nếu nàng không rời khỏi hắn lúc này, hạnh phúc kia của nàng sẽ không thể tồn tại quá lâu. Bởi giấy không thể gói được lửa, vì dù nàng có dấu điểm tốt đến đâu, nàng vĩnh viễn không phải biểu muội, sẽ có một ngày mọi chuyện sẽ lộ ra... Trước khi chuyện lộ ra nàng cần phải đi giải quyết nó. Dù biết là thế, nhưng vì sao lại quyến luyến không thể rời đi.

- Này, nàng có nghe ta nói không vậy nương tử ? Thương Vũ lay thê tử, nàng có vẻ chẳng tập trung gì cả.

- Hả....à...Vậy....bây giờ chúng ta phá Thạch trận trong Đào trận này có phải cũng như lần trước dùng thuật âm dương ? Tử Linh hoàn hồn....cố tập trung vào phá trận...

- Trận lòng trận tuy biến hóa khôn lường nhưng lại bị hạn chế, bởi uy lực của trận pháp không thể đạt đến mức cao nhất mà chỉ có thể ở mức không cao, không thấp. nên không cần dùng đến quy luật âm dương.

Thương Vũ mỉm cười, nàng vì sao chẳng chút tập trung nàng, những gì hắn vừa giảng giải, coi bộ nàng chẳng nghe thấy gì.

- Không dùng âm dương vậy ta dùng thứ gì ?

- Sao nàng không dùng những thứ có sẵn trong trận mà phá trận ?

- Ý chàng là dùng Mộc phá thạch ?

- Thông minh...Thương Vũ mỉm cười, thê tử hắn quả nhiên rất thông minh.

- Mộc và Thạch vốn không tương sinh nhưng lại tương khắc. Chỉ là thiếp không biết phải vận dụng thế nào....Không phải nàng chưa từng nghĩ tới,nhưng lại không biết phải làm thế nào mới khiến mộc khắc thạch.

- Phong, Thần, Linh,Khí nàng có từng nghe qua chưa ? Nếu rằng Đào nàng dùng Thần và Phong để phá vậy lần này lại không nghĩ đến.

- Ý của chàng chính là muốn nói đến Tinh Linh của hoa đào và Hàn khí của TửThạch tương khắc....Thiếp hiểu rồi....Thiếp sẽ dùng Tinh Linh của hoa đào làm thế điều trận....Vừa nói nàng vừa quay tròn quần những cánh hoa đào rơi trên đất, vận dụng hàn khí của Tử Thạch đẩy cánh hoa, dẫn đường tìm được tâm cốt của Thạch trận. Tâm cốt của Tử Thạch trận là một phiến đá nhỏ. Chỉ cầm di dời tâm cốt, Tử Thạch trận tự nhiên bị hóa giải. Nhưng nàng không những dời viên đá, mà còn phá hủy nó, khiến trận pháp không những bị phá giải, còn phá tam cả trận pháp.

- Ha...ha... thiếp giỏi chưa ? Tử Linh nhảy căng lên không thể tin được trận pháp kia lại có thể phá được dễ dàng như thế. Tử Linh nhìn cả trận pháp hoa đào cùng Tử Thạch trận bị nàng phá hủy mà thích ý. Với mớ hỗn độn này, hắn muốn dựng một trận pháp khác cũng phải mất mấy ngày. Trong mấy ngày nàng nàng có thể thừa cơ mà rời cốc.

- Thiếu phu nhân...người thật quá đáng....chủ nhân phải mất nhiều năm mới bày Thạch Đào trận này trấn thủ Diêm la cốc, vậy mà cô lại phá đi như vậy...lỡ như...

- Áo....Thương Vũ trừng mắt mắng thuộc hạ. Hắn không muốn làm thê tử mất hứng,trận không phá cũng đã phá rồi.

- Nhưng mà....Áo không phục muốn kháng nghị...hắn thực sự rất bực mình...

- Đủ rồi...người lui xuống trước đi...Thương Vũ thâm tình nhìn Áo, hắn biết thuộc hạ của mình lo lắng gì, nhưng hắn không muốn phá vỡ hứng thú của nương tử mình.

- Dạ...Áo lúi lúi lui ra phía sau không lên tiếng nữa.

Sau khi phá trận xong Tử Linh theo Thương Vũ trở về phòng dùng cơm. Theo như Tử Linh tính toán, cho dù Thương Vũ có cho người bắt tay tu sửa trận pháp ngay, thì hắn cũng phải mất mấy ngày. Nhưng hắn dường như chẳng có chút động thái nào tỏ ý muốn bày một trận pháp khác. Nàng sợ dĩ phá cả đào thạch trận là bởi nàng muốn có thêm chút thời gian ở bên cạnh hắn. Bởi nếu hắn dạy nàng phá Thạch trận thì hắn sẽ bày một trận pháp khác cầm chân nàng. Nhưng bày trận pháp khác cũng phải mất ít nhất 1 ngày. Nàng rời đi ngay hắn sẽ khiến hắn trở tay không kịp, thế nhưng nàng lại chần chừ, chưa muốn ngay lập tức rời khỏi hắn.

Thương Vũ dĩ nhiên có thể nhìn ra do dự đi hay ở của thê tử mình, hắn cũng lo lắng không yên, nàng liệu có lựa chọn rời xa hắn? Ngồi trong Nội Phòng, Tử Linh đang cầm cúi vá dờ chiếc áo của phu quân,nàng nhận được một phong thư do nha hoàn tùy giá của nàng đưa đến...

- Tiểu thư, có mật hàm của lão vương gia gửi tới. Tiều Ngọc đưa cho Tử Linh một phong thư mang ân hàm của Thổ quốc. Tử Linh nhú mày nhìn phong ấn trong bức thư kia,nàng nhận ra đó chính là ấn soái của Thọ Vĩnh Vương, phụ thân nàng, nàng vừa tiếp nhận phong thư vừa nghi hoặc nhìn Tiểu Ngọc.

- Tiểu thư thứ lỗi, ta là nha hoàn do lão vương gia phái đến để giúp đỡ tiểu thư....ta sợ dĩ dấu diếm thân phận, vì vương gia có căn dặn không được lộ diện cho đến khi nhận được mệnh lệnh. Tiểu Ngọc quỳ mọp xuống nhận mệnh....

Trong Phong thư, phụ thân nói xảy ra chuyện quan trọng, triệu nàng trở về gấp.

- Làm sao ta biết người là người của phụ thân ta phái đến...Tử Linh trầm giọng nói một cách lạnh lùng.
 - Thuộc hạ là một trong những ám vệ của thợ quốc...Tiểu Ngọc vừa cung kính trả lời vừa đưa ra thẻ bài ám vệ của thợ quốc dâng cho quận chúa xem. Thân là một trong những ám vệ của Thợ quốc, bảo vệ quận chúa chính là trách nhiệm của nàng.
 - Vậy được rồi...ta nghe nói mọi ám vệ đều không có tên....vậy từ nay ta vẫn sẽ gọi người là tiểu ngọc vậy....
Tiểu Ngọc...người chuẩn bị thu xếp hành trang đi thôi...mai chúng ta sẽ rời cốc...
 - Đa tạ chủ nhân ban tên....Tiểu Ngọc sẽ đi thu dọn hành trang ngay....vừa nhận mệnh xong, Tiểu Ngọc đã như biến mất khỏi phòng, giống như nàng ta chưa từng xuất hiện trong căn phòng.
- Tử Linh cả ngày hôm đó cứ bám dính lấy Thương Vũ không rời nửa bước, nàng muốn toàn bộ thời gian trước khi rời khỏi được ở bên cạnh hắn. Nàng vì hắn mà xuống bếp nấu canh, vì hắn mà ở cạnh bên mài mực, xếp bút nghiên, sắp xếp lại thư phòng cẩn thận. còn tự tay chọn áo ấm cho hắn vì gần đây tiết trời bắt đầu trở lạnh. Một ngày nói ngắn thì không ngắn, nói dài thì quả thật không dài, nhìn mặt trời xuống núi mà Tử Linh cảm thấy cõi lòng quặn đau. Đã đến lúc nàng và hắn phải chia xa, nhưng nàng nhất định sẽ trở lại bên cạnh hắn nhanh nhất có thể. Cẩn chặt rằng bám chặt cổ Tiểu Ngọc để nàng ấy dùng kinh công của mình đưa nàng lặng lẽ rời khỏi Diêm la cốc. Sau khi bóng dáng của Tiểu Ngọc và Tử Linh rời đi, hai bóng dáng khác mới lộ diện.
- Chủ tử...với kinh công của iểu cô nương kia, hẳn là nửa canh giờ nữa thiếu phu nhân sẽ hoàn toàn rời khỏi địa phận của Diêm la cốc. Áo nhìn trình độ kinh công của đối phương thậm chí tính toán.
 - Ừm...Hi vọng là vậy....Chúng ta cũng chuẩn bị đi thôi... Nha Thương Vũ ra lệnh cho thuộc hạ nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi nơi nàng vừa biến mất.
 - Rõ...Áo nhận lệnh của chủ nhân lập tức rời đi thực thi nhiệm vụ.

14. Chương 14: Diêm La Cốc Sinh Tử Nạn

Sau khi rời khỏi Diêm La cốc Tử Linh và Tiểu Ngọc ngày đêm lên đường, họ dừng chân tại một dịch trạm nhỏ, cách biên giới giữa thợ quốc và Triệu quốc khoảng hai mươi dặm đường.Vừa uống xong chung trà định đi, nàng đụng phải một nam tử cao lớn. Hắn mang trên mình hương vị phong trần một mối của kẻ vừa trải qua một chuyến đi dài. Đụng phải người ta, Tử Linh vội vàng cúi đầu xin lỗi...

- Xin lỗi...ta bất cẩn quá...nàng hướng hắn nói xin lỗi. Nhưng nam nhân kia trần trối nhìn nàng một lúc....
- Tiểu Phù....là muội phải không ? Muội vẫn còn sống sao ? Mọi khiến ta lo chết được, ta nghe tin muội gả vào Diêm La cốc. Vài hôm trước nghe nói Diêm La cốc bị kẻ thù truy sát đến. Nghe đâu thương vong vô số, ngay cả Ảnh Vương cũng không rõ sống chết thế nào. Thấy muội vẫn khỏe mạnh thế này ta yên tâm rồi. Vân Kinh Mạn vừa gặp nghĩa muội đã thao thao bất tuyệt chẳng để cơ hội cho nàng mở miệng.
- Tiểu thư, hẳn là Vân Kinh Mạn, Nghĩa huynh của Nguyệt Phù Tiểu thư. Tiểu Ngọc ở một bên nhắc nhẹ nhàng nhắc nhỏ nàng về thân phận kẻ lạ mặt này. Tử Linh đưa mắt nhìn kỹ khuôn mặt nam nhân kia. Kinh Mạn có thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính uy nghiêm, mang đậm nét khí khái nam nhi. Nếu nói phu quân của nàng nho nhã, thanh tao, tuấn giật, thì người nam nhân trước mắt này mang hương vị mộc mạc, chân chất, thật thà.
- Kinh Mạn Ca ca, huynh có thể nói rõ không ?? Diêm La cốc xảy ra chuyện gì ? Tử Linh nhíu mày nghi hoặc nhìn hắn, nàng cũng chỉ mới từ Diêm La cốc trốn ra không bao lâu...việc hắn nói hẳn là không thể có....
- Muội không biết gì sao. Hai hôm trước Diêm La cốc bị địch nhân tấn công lên, nghe nói bọn người đó toàn là Tử sĩ của Viêm quốc đã diệt vong năm xưa. Hình như năm xưa phu quân nhà muội hại bọn họ vong quốc. Bọn họ đánh vào Diêm La cốc đều một lòng muốn đồng quy vu tận. Người ta có câu, gặp phải kẻ điên không cần sống chết của bản thân, cho dù giỏi cách mấy, cũng khó mà chống đỡ nổi...Ai...Tiểu Phù

à...ta nói...này muội đi đâu đó....Kinh Mạn tiếp tục thao thao bất tuyệt giảng giải, nhưng nhìn lại nghĩa muội hẳn đã chạy đi mất từ khi nào, hẳn vội vàng đuổi theo.

- Quận chúa, người định quay lại sao ? Tiểu ngọc vừa chạy theo vừa hỏi...nhìn về gấp gấp kia của quận chúa và phương hướng, nàng có thể đoán biết được.

- Tiểu Ngọc...Người...có thể đưa ta trở lại Diêm La Cốc không.... ?? Nàng nghen ngào hỏi mà lệ đã tuôn từ khi nào ướt đầm cả khuôn mặt thanh tú, cổ gạt lệ che tầm mắt nàng dùng hết sức lực chạy thật nhanh. Cảm giác bất an xâm chiếm toàn bộ tâm can nàng,có phải bởi nàng phá Đào Thạch trận nên kẻ địch mới dễ dàng xông vào Diêm la cốc. Địa thế Diêm la cốc là nơi khó công, dễ phòng, nhưng lại không có đường lui. Nếu như cửa cốc bị công phá , Diêm La cốc hẳn sẽ trở thành tử địa.

- Tiểu Thư...Xin lỗi Tiểu Ngọc vừa nói xin lỗi vừa ra tay đánh ngất nàng từ phía sau thân là một ám vệ, mệnh lệnh từ Âm giao xuống nàng không thể không tuân theo.

Khi chập chờn tỉnh dậy Tử Linh nhận thấy nàng đang nằm trên một chiếc xe ngựa chạy rất nhanh, nhìn qua cửa xe nàng có thể nhận ra họ đang trên lãnh địa của Bắc quốc. Ngoài trời mưa lất phất rơi ảm đạm và nặng nề y như tâm trạng của nàng lúc này. Nhìn địa thế xung quanh Tử Linh thầm đoán nơi đây chính là lối đi tắt, để đi từ Triệu quốc sang Thổ quốc cũng phải mất hơn một tháng đi đường. Nhưng nếu đi tắt sang Bắc quốc bọn họ sẽ tiết kiệm được nửa thời gian đi đường.Nhận ra mục đích của Tiểu Ngọc Tử Linh vùng dậy muốn rời khỏi xe

- Ta không về...Người nghĩ có thể ép bốn quân chúa quay về sao ?

- Quận chúa...Tiểu ngọc không dám....Nhưng người có thể bình tĩnh mà suy xét hay không, cô chỉ có một mình sợ không những không giúp được mà còn trở thành gánh nặng cho ngài ấy ? Tiểu Ngọc vội vàng bắt lấy nàng, sợ nàng sẽ thật sự làm loạn nhảy khỏi xe ngựa đang chạy thì thật nguy hiểm.

Sau khi nghe Tiểu Ngọc nói Tử Linh mới thôi không làm loạn lên nữa, nàng trầm ngâm suy nghĩ một lát :

- Tiểu Ngọc, ta là Quận chúa của thổ quốc, Toàn bộ Âm vệ của Thổ quốc có phải cũng sẽ nghe theo ta hay không.... ?

- Theo lý mà nói thì đúng như vậy, cô là con gái của chủ tử có thể coi như là tiểu chủ tử...Tiểu Ngọc ngẫm nghĩ rồi trả lời.

- Tốt, Người truyền lệnh ta triệu tập gấp Tinh và Sát đến đây gấp đi...ta có việc giao cho bọn họ....Tiểu Ngọc nói không sai, với sức của mình nàng thì có thể không giúp gì được hẳn. Nhưng nếu dùng địa vị Quận chúa Thổ Phiên hẳn có thể làm được nhiều việc.

- Thuộc hạ rõ rồi...Tiểu chủ tử, chúng ta có phải quay lại...Tiểu Ngọc do dự hỏi...Xe ngựa của bọn họ dừng lại tại một trần nhỏ, nơi này dân cư heo hút vắng vẻ đến mức khó mà tìm được một bóng người.

- Không cần...chúng ta tạm thời cứ ở lại đây...dù sao nơi này vừa gần Thổ quốc lại cũng gần với Diêm La Cốc...Tử Linh mệt mỏi dựa vào xe ngựa trả lời, mấy ngày nay bốn ba nàng đã rất mệt mỏi.

- Nhưng nơi này gần Tam Lộ Đoạt Mệnh....nghe nói đó chính là giao lộ của tử thần, không ai dám bén mảng đến đó ...Tiểu Ngọc lo lắng nói.

- Sợ gì chứ...lúc trước kia,khi mang thai ta, mẫu thân ta cũng từng ở đó, với chương khí và độc Ưu Lan Tử ở Tam Lộ Đoạt Mệnh ta đều có giải được. Nghe mẫu thân kể Mặc Uyển Cốc đẹp như tiên cảnh, tiếc là ta không biết cái cốc kia nằm ở đâu...nếu không cũng sẽ tiến vào Tam Lộ Đoạt Mệnh một chuyến.

Bọn họ nghỉ lại tại trần nhỏ sát với Tam Lộ Đoạt Mệnh, Tiểu Ngọc có nhiệm vụ triệu tập các Âm vệ. Chỉ một ngày Tinh ám, Sát ám đã có mặt theo lệnh của nàng.

Trong một căn phòng gần như tốt nhất, của quán trọ, Tiểu Ngọc và Tử Linh thưởng thức bữa ăn tối mà khách điểm chuẩn bị cho họ. Cơm chỉ vừa ăn được phân nửa thì cả hai đều lẩn ra bàn bất tỉnh. Một lúc sau có hai bóng đen xuất hiện phía sau lưng họ :

- Tiêu Tiêu, đã xem kỹ chưa ? bọn họ không phải là kẻ địch chứ ? Một người tỏ ra hết sức lười biếng, hẳn chẳng thèm bước vào phòng mà chỉ thanh nhả ngồi trên bệ cửa sổ ngáp dài một hồi.

- Bọn họ là người của thổ quốc, một người trong hai nàng ấy còn là ám vệ của Thổ Phiên. Hắc y nhân đáng người mảnh khảnh sở hữu làn da rần nắnng ngăm đen, sau khi xem xét trang phục và binh khí của hai nữ nhân trong phòng, hắn đưa ra kết luận cuối cùng.
- Ta mặc kệ họ là ai, miễn không phải truy binh đuổi theo truy sát Ảnh ca ca là được. Kẻ kia vẫn hết sức lười biếng đáp lời, thậm chí còn tháo bỏ khăn bịt mặt của mình để lộ ra một dung nhan tuyệt sắc.
- Bệ hạ...chúng ta đang đi do thám...nếu người không đeo lại khăn che mặt thì lần sau đừng hòng ta cho người đi cùng. Kẻ kia chất giọng khàn khàn từ tính hẳn giọng trách cứ.
- Biết rồi...Tiêu Tiêu của ta thật là khó tính...che mặt lại thôi phải không...trầm cợt lại là được...tiêu tiêu đừng nổi giận kéo nổi mụn ảnh hưởng dung nhan sẽ không tốt đâu....ha..ha...
- Hừ...Nam tử hán đại trượng phu sao có thể xem trọng vẻ bề ngoài kia chứ ? Lăng Tiêu bực mình rũ áo quay đi.
- Tiêu Tướng quân lần này sai rồi, nam nhân đẹp cũng có thể hút hồn nữ nhân mà. Nữ Vương của Viêm quốc còn mất cả nước cũng chỉ vì quá si mê Vô Ảnh ca ca đó thôi. Ha..ha.. chẳng tốn lấy một binh một tốt nào cũng có thể công phá cả một quốc gia còn gì. Chà huynh ấy quả thật đáng kính nể nha....lần này cũng may là trầm đến kịp...nếu chậm chút nữa thì bị cái đám tử sĩ đáng chết kia, hủy mất một kiệt phẩm nhân gian rồi...
- Người thích hắn như vậy thì nhất quyết thành thân với hắn ta luôn đi.....sao cứ phải suốt ngày chạy theo ép ta lấy người làm gì cơ chứ. Lăng Tiêu tỏ vẻ bực tức bước ra cửa.
- Tiêu Tiêu...người ghen sao ?Ha..ha... thì ra Tiêu Tiêu của trầm cũng biết ghen....ha...ha...Kẻ có dung nhan họa thủy kia vội vàng đuổi theo phía sau hắc y nhân cao gầy rầm rập, cả hai cùng nhau biến mất khỏi căn phòng.

15. Chương 15: Mỹ Nhân

Ngay khi hai bóng dáng kia vừa rời khỏi Tiểu Ngọc và Tử Linh cũng ngồi ngay dậy đuổi theo hai hắc y nhân kia. Thì ra bọn họ và hai hắc y nhân kia mượn cùng một khách điểm, căn phòng của bọn họ chính là hai căn phòng thượng hạng của tiểu điểm này.

- Tiểu Ngọc em nói xem, Thương Vũ liệu có ở trong hai căn phòng kia hay không ? Tử Linh quay sang hỏi Tiểu Ngọc, đột nhập là thứ mà nàng đỡ nhất, lại chẳng đem theo mê dược....vô công hai người kia hẳn cao hơn nàng và Tiểu Ngọc.
 - Quận chúa, có hai cách để biết...
 - Cách gì ? Tử Linh chăm chú lắng nghe.
 - Giao việc điều tra, theo dõi cho ám Tinh
 - Còn cách thứ hai ?Tử Linh lắc đầu, đâu thể ngồi chờ Ám Tinh đến được cơ chứ.
 - À cách thứ hai tương đối đơn giản, chúng ta cứ ngồi đây chờ họ ra khỏi phòng nếu quận mã không cùng ra với họ thì ta xông vào lục soát.
 - Không có cách thứ ba sao ? Tử Linh nhún mày hỏi
 - Có...nhưng ta nghĩ không ra... Tiểu Ngọc nhún vai trả lời...tài trí của nàng rất có hạn không thể nghĩ được quá nhiều kế sách.
- Tử Linh cũng cảm thấy có chút áy náy này khi bắt Tiểu Ngọc nghĩ kế giúp nàng. Suy tư một lát, nàng cũng chỉ nghĩ ra được đến thế mà thôi
- Ta nghĩ ra một cách...

- Quận chúa cô cứ nói...Tiểu Ngọc ở một bên nhanh nhẩu, quận chúa đúng là thông minh có thể nghĩ ra cách chỉ trong vài khắc như vậy.
- Cách của ta cũng giống như người vậy, đợi họ ra khỏi phòng rồi chạy vào xem xét...nhưng không phải ngồi đợi mà là “dụ họ rời khỏi phòng...”
- Dụ họ rời khỏi phòng ? Nhưng ai dụ bọn họ đi? Không phải là thuộc hạ chứ ? Tiểu Ngọc quay sang hỏi
- Người nói xem ? Tử Linh mỉm cười trả lời nàng.
- Ta biết rồi...nhưng quận chúa cô phải cẩn thận đó....Tiểu Ngọc nghiêm mặt dặn dò.
- Ta biết rồi....em phiền quá đi....Vừa nói nàng vừa đẩy Tiểu Ngọc đi.

Một lát sau quả nhiên Tiểu Ngọc đã thành công dụ hai kẻ kia rời phòng, họ sở dĩ ở hai phòng là bởi vì họ là một nam, một nữ.

Nam nhân chính là kẻ có dáng người cao gầy, làn da rám nắng. Hắn ta có một gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng đôi mắt hằn tỏ ra khí hể uy vũ và có sức bức nười đến không thở nổi.

Còn người nữ nhân kia thì đẹp sắc sảo đến mức khiến người ta phải lóa mắt. Sắc đẹp đó có một thứ ma mị cuốn hút mắt người đến mức không thể thoát ra khỏi nó mà ngây ngẩn cả người. Nàng ta giống với yêu nghiệt hơn là tiên nữ, nếu trên đời này có yêu nghiệt, thì chắc hẳn đó chính là nàng ta.

Đợi Tiểu Ngọc dẫn dụ bọn họ rời khỏi phòng Tử Linh đột nhập phòng của họ như kế hoạch. Bọn họ nhắc đến Thương Vũ nhưng hắn lại không đi cùng họ chỉ có hai khả năng, một là hắn bị họ bắt giữ. Còn khả năng kia nàng không dám nghĩ đến, đó chính là hắn bị thương nên không đến đo thám lúc này. Vừa nghĩ đến khả năng hắn đang bị thương khiến trái tim Tử Linh như ai nghiền nát.

khi nàng thuê phòng, ông chủ nói với nàng hai phòng thượng hạng của quán trọ đã được thuê trước đó, chỉ còn lại phòng loại trung. Mà theo như xem xét của nàng thì toàn khách điểm này cũng chỉ có ba căn phòng được thuê. Bởi nơi này gần với Tam Lộ Đoạt Mệnh nên ít khách vắng lại. Cũng vì thế mà hai người kia mới nghỉ ngơi nàng chính là truy binh đuổi đến.

Đẩy cửa căn phòng của nam nhân, nàng bước vào, trong phòng không có ai khác, nhưng căn phòng tỏa ra hương thơm nhẹ của thuốc trị thương. Thầm thở phào vì hắn không có trong này, có lẽ hắn không đi cùng họ. Đang do dự định rời đi ,tiếng động phát ra từ phòng mỹ nhân khiến nàng dừng bước chân. Đến trước cửa phòng nàng ngửi được mùi trầm hương mà hắn thích, hắn thường dùng trầm hương để xông thơm cho phòng trước khi đi nghỉ.

- Tuyệt Nhi....về rồi sao ? Giọng nói của Thương Vũ mang theo dịu dàng và cứng chịu trong lời nói....
- Hắn...hắn và nữ tử kia đến tận cùng là có quan hệ như thế nào ? Vì sao hắn lại nghỉ cùng phòng với nàng ta....còn gọi Tuyệt Nhi thân mật như vậy.
- Vũ...chàng thật là hư...ta mới đi có một lát mà đã nhớ ta rồi hay sao ? Mỹ nhân kia chẳng biết quay về từ ki nào đã đứng ngay phía sau lưng nàng còn đáp lời phu quân nàng phía trong phòng.
- Ô vị cô nương này...cô tìm ai ? Ta có thể giúp gì được cho cô không ? Mỹ nữ kia bỗng nhiên phát hiện ra nàng đang chặn đường nàng ấy nên lịch sự hướng nàng hỏi.
- Ta...ta...ta đi nhầm phòng...xin lỗi...Vừa trả lời nàng ta, nàng vội chạy khỏi nơi đó, lệ đã rơi đầy mặt. Hắn cùng nữ nhân khác thân mật, hắn còn gọi nàng ta mùi mẫn ngọt ngào như thế, hắn chưa từng như vậy với nàng.

Mỹ nữ kia không vội vào trong phòng mà đứng trông theo Tử Linh. Khi chắc chắn Tử Linh đã đi khỏi, nàng ta mới khẽ thở dài, đẩy cửa bước vào phòng. Nhìn kẻ chỉ còn phân nửa cái mạng nhưng vẫn cố chống đỡ thân thể ngồi dậy trông theo bóng kiều kê, Thiên Ân cảm thấy có chút thương cảm. Nam nhân, đúng là rất đáng thương, phải luôn đặt an nguy nữ nhân của họ lên trên cùng.

- Sau này lại phải khổ vì đi giải thích....Bước vào phòng Thiên Ân buông ngay một câu không đầu không đuôi với Thương Vũ.

- Đành chịu....Cám ơn...vì giúp ta...Lăng tướng quân và người....Thương Vũ áy náy không thôi nhìn Thiên Ân...Hắn biết Thiên Ân đã khó khăn theo đuổi Lăng tướng quân thế nào, nay lại vì giúp hắn khiến Lăng Tiêu kia hiểu lầm....

- Ca ca không phải lo...Nàng ấy chịu ghen vì ta...ta mừng còn không kịp ...ha..ha... ..Vừa nói Thiên Ân Vừa ngửa cổ lên cười lớn, bộ dạng của hắn lúc này chẳng còn giống tiểu mỹ nhân yếu điệu thướt tha lúc này chút nào nữa. Gỡ cây trâm ngọc trên tóc, đơn giản cột cao hết tóc ra phía sau đầu.

Trong gương đồng xuất hiện một thanh niên yêu nghiệt, Phong nhã tuấn giât hút hồn người.

16. Chương 16: Trở Về Thổ Quốc.

Trời mưa như trút nước, giữa màn mưa một bóng dáng nhỏ bước đi vô hồn, từng cơn gió lạnh như những lưỡi dao sắc bén của sâu vào da thịt của nàng. Tử Linh có từng nghe giang hồ đồn đại, bên cạnh Ảnh Vương có một hồng nhan tri kỷ với sắc đẹp làm điên đảo chúng sinh. Cứ ngỡ rằng đó chẳng qua là lời đồn, vì ở cạnh hắn lâu nay, nàng chưa một lần gặp mỹ nữ tuyệt sắc kia.

Nhưng nếu bên cạnh hắn đã có ý trung nhân vì sao còn cưới nàng. Vì sao còn đoạt đi tâm của nàng, khiến nàng yêu thương hắn sâu sắc như vậy. Là ông trời đang trừng phạt nàng sao, trừng phạt tội danh giả mạo, trừng phạt nàng quá ích kỷ, vì sở thích của bản thân mà lừa dối mọi người.

Dầm mưa quá lâu khiến thân thể Tử Linh Lạnh như băng, trước mắt nàng không thể nhìn rõ mọi thứ. Cả thân mình lung lay như muốn đổ, ý thức bỗng trở nên mơ hồ, cứ như vậy thân hình nhỏ bé kia khụy ngã trong mưa. Trước khi thân mình nàng hoàn toàn ngã xuống đã rơi vào vòng tay của một nam nhân, hắn cũng đã đứng trong mưa cùng nàng khá lâu.

Nhà Thương Vũ bỏ mặc thương thế nghiêm trọng của bản thân, lặng lẽ đứng trong mưa cùng thê tử. Hắn biết nàng bị tổn thương vì hắn, nhưng chỉ có khiến nàng tổn thương, nàng mới rời khỏi hắn. Làm nàng đau, trái tim hắn còn đau hơn gấp trăm vạn lần, cố nghiền chặt răng chống đỡ thân thể, Nhà Thương Vũ ôm thê tử trở về khách điếm.

Tử Linh mê man suốt hai ngày liền, khi nàng tỉnh lại bản thân đã trở về Thổ quốc. Vừa mở mắt ra, mẫu thân đã ôm nàng vào lòng mà khóc, nước mắt của bà cứ như hoàng hà vỡ đê, khiến kẻ bị ôm là nàng cũng phải cuống lên an ủi bà.

- Tử Linh...là mẫu thân không tốt...là tại ta không tốt...hại nữ nhi của ta đến nông nỗi này. Thọ Vĩnh vương phi vừa ôm nữ nhi vào lòng vừa nức nở ghen ngào.

- Mẫu thân...nữ nhi về Thổ quốc như thế nào ? Nàng chẳng phải còn ở Bắc quốc hay sao ?? Vì sao đã trở về thổ quốc rồi..... ?? Không được...sao nàng có thể để phu quân mình ở lại cùng Á yêu vương của Bắc quốc kia kia chứ...Cho dù xét về nhan sắc có thể nàng thật sự thua nàng ta....nhưng mà nói gì thì nàng cũng là thê tử được Nhà Thương Vũ hắn trịnh trọng cưới về...xét về thứ tự, về danh phận kẻ nên đi hẳn là Á ta...

- Là Tiểu Ngọc đưa con về...con làm ta sợ chết được... Tử Linh...đã xảy ra chuyện gì với con, nói ầu thân nghe có được không ?? Thọ Vĩnh vương phi nhíu mày lo lắng trùu mến nhìn nữ nhi bảo bối.

- Không có gì...chỉ là con sơ ý bị dầm mưa một chút....Tử Linh không nhìn thẳng vào mắt mẫu thân, nàng chỉ cúi đầu cố tránh đi ánh mắt của bà....Nàng đã tự ý đoạt đi hôn phu của biểu muội nàng sao nàng có thể nói với mẫu thân việc đó đây...Trong mười ngày ở lại trong Diêm La cốc, Tử Linh Vô tình phát hiện Thì ra Thương Vũ phu quân của nàng cũng chính là vị hôn phu được chỉ chỉ phúc vi hôn cùng biểu muội Nguyệt Phù. Cứ tưởng chỉ giả danh biểu muội lấy phu quân là một nan giải cần tháo gỡ. Nhưng nan giải kia càng nghiêm trọng hơn khi người nàng lấy lại cũng là vị hôn phu của muội ấy.

Về danh nghĩa thì biểu muội nàng được gả cho vị hôn phu của nàng ấy Nhà Thương Vũ. Nhưng trên thực tế, biểu tỷ là nàng lại xuất giá thay biểu muội. Nói ra thì cũng quá mất mặt....Nàng không những muốn xuất giá thay muội ấy còn thực sự muốn đoạt phu quân của muội ấy nữa.

Tử Linh Tâm phiền ý loạn...không biết phải giải thích thế nào với biểu muội mình. Càng không biết phải nói với phụ mẫu nàng thế nào về việc này....

Nằm trên giường dưỡng bệnh cả tháng trời...cuối cùng thì Tử Linh cũng hoàn toàn khỏe lại. Đạo bước ra hoa viên của Vĩnh vương phủ, Thát Tử Linh nhắm mắt hít sâu một hơi, đã gần hai năm rồi kể từ ngày nàng rời khỏi vương phủ, rời xa phụ mẫu. Cứ ngỡ quay về sẽ cảm thấy vui, thế nhưng nàng lại nhớ hương thơm hoa đào trong Đào Thạch trận tại cửa cốc Diêm La. Nhớ mùi hương bạc hà thơm mát dịu nhẹ trên y phục của thương Vũ. Nhớ nụ cười ngọt ngào cùng ánh mắt yêu thương của hân. Nhớ vòng tay ấm áp hân ôm nàng....

- Tiểu Ngọc...ta ..ngày hôm đó...ngươi vì sao có thể tìm thấy ta....

- Khi nô tỳ trở về khách điểm thì Quận chúa đã về rồi...Hai người mà chúng ta theo dõi kia cũng rời đi...Quận chúa lại đổ bệnh ...ta không biết phải làm gì, đành chạy nhanh về Thổ quốc giao quận chúa cho Thái y chữa trị....Tiểu Ngọc có chút ngập ngừng

- Họ đã rời đi sao ?? Có biết đi đâu không ?? Tiểu Ngọc...ngươi lập tức tìm Tinh cho ta lệnh cho hân tìm cho ra chỗ của chàng...

- Quận chúa...Tinh và Vệ hiện giờ rất bận...bọn họ phải theo hầu vương gia đón tiếp sứ giả Siêm quốc...

- Sứ giả Siêm quốc ? Bọn họ đến Thổ Quốc ta có chuyện gì ? Chẳng phải Siêm quốc và Thổ quốc ta thường xuyên giao tranh sao ?

- Họ đến vì ký hòa ước...bọn họ muốn dùng hôn sự của hai nước để ràng buộc hòa ước kia.

- Ồ...vậy vị công chúa nào sẽ đi hòa thân. Tử Linh cảm thấy thật thương cho nàng ta...Nàng nghe nói Nam tử Siêm quốc là kẻ thô lỗ, cộc cằn và nóng tính... Vị công chúa nào phải đi hòa thân quả thật đáng thương...

- Người mà Vương tử Siêm quốc tới cầu thân cho hòa ước bang giao lần này là chính là Quận chúa.

- Người nói sao ??? Tử Linh như kẻ bị sét đánh không kịp bưng tai, nàng trợn to mắt, há to miệng, kêu lớn thất thanh không tin nổi những gì nàng vừa nghe được...

17. Chương 17: Truy Tìm Thê Tử.

Diêm La cốc trở nên hoan tàn sau ngày bị địch nhân công kích, thế nhưng chỉ trong một đêm đã được sửa sang, trang hoàng như chưa từng có huyết chiến xảy ra

Trên bậc cửa sổ phòng ngủ, Thương Vũ ngồi nhìn vào khoảng không, đôi mắt xa xăm không có cự điểm, hân nhớ đến đêm hôm hân khiến thê tử đau lòng, ép nàng rời xa hân. Gió thổi từng đợt lạnh thấu xương, gió quất vào gương mặt nam tính tuấn lãng xanh xao, mặt mũi không chút huyết sắc của Thương Vũ.

Sau khi xác định đã tiêu diệt hết tử quân còn sót lại của Viêm quốc, hân tức tốc chạy sang Thổ quốc muốn đoàn tụ cùng thê tử. Ngày hân thành thân cũng là ngày hân biết được thân phận thật sự của thê tử hân. Ngày hôm đó Trầm tướng quân gọi hân đến, ông nói với hân thê tử hân và con gái ông có kiếp sinh tử. Chỉ có thể đổi thân phận cả hai cho nhau mới mong có thể phá giải nạn sinh tử kia.

Cha mẹ của Tử Linh Và Nguyệt phù đã lợi dụng đam mê trận pháp ngũ Hành của Tử Linh, ép nàng mạo danh con gái Trầm tướng quân, thay thế nàng ta sống tại tướng phủ. Còn Nguyệt Phù thực sự lại được đưa đến Thổ quốc để dưỡng bệnh. Họ đổi thân phận cho nhau, cũng thay nhau hóa giải kiếp nạn. Nếu người gặp hân ngày đó là Hiếu Nguyệt Phù...nàng sẽ mất mạng trong chính trận pháp của mình. Còn Với tính cách ham chơi của Thát Tử Linh, nàng sẽ vì ham chơi mà đắc tội cùng Vương tử Siêm quốc chuốc lấy họa sát thân. Trao đổi thân phận cả hai cho nhau, không những hóa giải tử kiếp của nhau, còn tạo ra hai mối lương duyên đẹp. Thế nhưng cũng bởi cả hai đều không hay biết kế hoạch hoán chủ, đổi mạng kia. Nên mới có chuyện hai nàng cùng nhau biến mất, một kẻ chạy trốn hôn sự, một kẻ chạy trốn phụ thân, sợ bị bắt về nước.

- Chủ nhân, Hoàng đế Bắc quốc cho người đưa thư đến. Áo xuất hiện, cúi mình đưa thư tín lên cho chủ tử khiến Thương Vũ thoát khỏi trầm tư. Thương Vũ cầm thư tín trên tay không liếc mắt nhìn Áo chỉ nhẹ giọng hỏi.

- Vẫn chưa có tung tích gì của phu nhân sao ? Bóc ấn thư trong tay, liếc mắt qua tấm thiệp đồ báo hỉ khước môi hần khê nhếch. Cuối cùng thì Huynh đệ kia của hần cũng đạt được mục đích sau những huyên não xảy ra. Nói gì thì Diêm La cốc trở lại như cũ chỉ sau một đêm cũng là công sức hần ta bỏ ra. Dù hần biết rằng tên kia làm vậy là có mục đích, thế nhưng cũng không thể chối bỏ lần này hần thực sự nợ người anh em này.

- Vẫn chưa tìm ra tung tích của phu nhân....Trầm Lão gia nói phu nhân lại bỏ trốn....đã cho người đi khắp nơi tìm kiếm nhưng đều không thể tìm ra.

- Người chuyển lời với kẻ đưa tín thư đến, nói ta có việc bận phải đến Đước cốc vài ngày...Nếu như ta quay về kịp sẽ ghé qua tham dự hôn sự. Đước Đước đường muội gửi thư cầu cứu hần, nàng muốn hần tham gia hội thi kén rể của cha nàng tổ chức. Lúc trước hần từng nợ nàng ấy một ân tình sinh tử, lần này muội ấy gửi thư nhờ vả hần không thể không đi.

- Dạ...Áo cúi đầu nhận mệnh định lui ra thì bọ Thương Vũ giao phó.

- Tiếp tục tìm phu nhân cho bằng được....nhớ rõ, cho dù lật tung khắp Tứ quốc cũng phải tìm cho ra....Thương Vũ nhiên rằng gần giọng nói, không tìm ra nàng khiến hần cảm thấy lo lắng không yên...

- Rồi...Áo khom người nhận mệnh rồi nhanh chóng rời đi thực thi nhiệm vụ. Hần có thể cảm nhận được đối với chủ nhân, phu nhân quan trọng biết nhường nào.

Áo theo chủ nhân nhiều năm, dù hần biết chủ nhân là người trọng tình trọng nghĩa, luôn sẵn sàng đặt sinh tử của huynh đệ hoặc người thân lên trên hết. Nhưng ngài là người rất thật trọng, dù nhiều năm đi lại trên giang hồ, sinh tử gặp qua rất nhiều. Nhưng chưa lần nào không mản đến an nguy của bản thân như lần này.

Ngài ấy hần phải rất yêu phu nhân, trước kia dù phát hiện Tuyệt tiểu thư tri giao, tri kỳ thực ra là một nam nhân, chủ nhân của hần cũng chỉ nhú mày, đóng cửa không gặp khách nửa tháng, rồi thì mọi việc đầu lại vào đó. Nhưng lần này có vẻ không giống vậy, tâm tình ngài mỗi lúc một tệ hơn, tăng theo số ngày chưa tìm thấy tung tích của phu nhân.

Tại cuộc thi tài kén rể của Quý y, trong căn phòng dành cho những người lọt vào vòng trong Thương Vũ mệt mỏi nhắm mắt. Cuộc thi này không thể làm khó hần, những kẻ đến đây tỉ thí tất cả đều không phải đối thủ gì khó đánh bại cho lắm. Chỉ là đấu cầm, kỳ, thi, họa... võ công, tài trí...hần hoàn toàn tự tin có thể dễ dàng thắng những ứng sinh đến tham gia hội kén rể lần này. Nhưng tâm trí của hần lại chẳng ở đây....hần chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, muốn đi khắp nơi tìm cho được thê tử của hần...Nha Thương Vũ rút áo kín bên mình, hần nhìn về phía cửa có người đang tiến đến.

- Mạn phép không biết ta có thể gặp chủ tử của cậu ? Vân Kinh Mạn lên tiếng hỏi Áo ở phía ngoài.

- Không biết Các chủ Chiêm Tinh Các đêm khuya ghé sang thăm tại hạ có việc gì chẳng ? Thương Vũ lên tiếng hỏi. Hần biết kẻ kia đến là muốn lấy được kim bài hần đang giữ, vì đề thi của ngày mai chính là ai có thể lấy được kim bài trong tay đối phương sẽ thắng cuộc.

- Ta đến là có một thứ muốn trao đổi cùng huynh, muốn đổi lấy kim bài trong tay huynh hiện giờ. Kinh Mạn không chút che giấu mục đích của bản thân mà hết sức thẳng thắn khiến Thương Vũ có chút kinh ngạc.

- Trao đổi...huynh có thứ có thể trao đổi với ta sao ??? có thứ gì Diêm La cốc ta không có kia chứ....Thương Vũ buồn cười hỏi hần.

- Tin Tức về phu nhân của huynh...chẳng phải Diêm la cốc huynh đang Tìm Hiểu Nguyệt Phù hay sao ??? Vân Kinh Mạn hết sức tử tế trả lời hần. Hần rất có thành ý...hần không muốn lỡ mất cơ hội lần này...Lỡ mất cơ hội lần này có lẽ hần sẽ thật sự đánh mất thê tử bảo bối của mình.(anh chị này trong truyện Đước Yêu)

-Nàng hiện đang ở đâu ? Thương Vũ lao nhanh ra khỏi phòng bắt lấy Kinh Mạn.Thì ra nàng nhờ cậy Chiêm Tinh Các che chở hèn gì mà hần tìm nàng bấy lâu cũng không thể tìm ra tung tích....

-Chuẩn bị bày trận bắt phu nhân.... Thương Vũ quay sang phân phó với Áo. Nói rồi hắn đưa tấm thẻ bài của mình cho kẻ kia...nói gì thì hắn cũng mong đường muội của hắn hạnh phúc. Suốt khoảng thời gian tham gia tuyển phu hắn có thể cảm nhận được ý chí muốn thắng bằng bất cứ giá nào của nam tử trước mắt này.....Đường muội giao cho hắn ta hắn sẽ không làm....Vô Ảnh thi triển kinh công thật nhanh rời khỏi không chút do dự nào.

18. Chương 18: Bắt Thê Tử Về.

Theo Như chỉ dẫn của Kinh Mạn, Thương Vũ tìm ra được căn nhà tranh nhỏ sát biên giới Bắc quốc và Siêm quốc. Nhìn địa hình nơi đây Thương Vũ khẽ nhíu mày, phía sau chính là núi Tùng Hạc, bên phải là Hạnh Lâm, bên trái là Trúc Lâm, ra đây chính là Địa Thiên, nơi duy nhất trong trời đất này không thể nhìn thấy bởi Chiêm tinh thuật.

Hèn gì đến cả Trầm Tướng quân, người rất giỏi thuật Chiêm tinh cũng không tìm ra được. Trước nhà tranh bày một trận pháp Đào Thạch trận, những gốc đào kia có vẻ vừa được chuyển từ nơi khác đến, Đào còn chưa quen với đất nơi này, sắc hoa không toát lên hết được, khí thể thanh tao, nho nhã vốn có của nó.

Khi Thương Vũ định bước vào trận pháp thì có một nhóm người ngựa cũng xuất hiện. Tuy tất cả bọn họ chỉ mặc những trang phục hết sức bình thường nhưng chỉ cần liếc xó Thương Vũ đã nhận ra quân vương của Siêm Quốc. Vừa thấy Thương Vũ, hắn ta bay xuống ngựa đồng thời lao đến với lưỡi kiếm trên tay.

- Người đến là muốn bắt Nguyệt Phù.... Dự Tấn Ninh rất nhanh đặt lưỡi kiếm kề cổ Thương Vũ giận dữ hỏi. Kẻ kia chẳng nói gì, chỉ quay người 1 cái liền biến thành Hiếu Nguyệt Phù mảnh mai yếu ớt nhìn hắn mỉm cười.

Dự Tấn Ninh bối rối kinh ngạc, rơi cả thanh kiếm đang đặt trên cổ đối phương. Trong nháy mắt kẻ kia lại trở lại bộ dạng ban đầu, lùi một bước rồi biến mất sau rừng đào.

- Chết tiệt..... hắn chính là Nha Vô Ảnh....Vừa mắng Tấn Ninh vừa tức tốc đuổi theo vào rừng đào kia.

-Chủ nhân.... nguy hiểm đó là trận ngũ hành... thuộc hạ bên cạnh hắn muốn ngăn bước chân hắn.

- Trầm mặc kệ...không thể để tên kia bắt Phù nhi của trẫm đi được....Vừa nói Tấn Ninh vừa nóng nảy xông vào trận pháp, chẳng thèm để ý đến thuộc hạ can ngăn.

Bước vào trận rất nhanh Thương Vũ đã nhận ra cốt lộ của trận pháp này cũng chính là cốt lộ mà hắn đã thiết kế để trấn cửa ra vào Diêm La cốc. Là Cốt Lộ Tam thương..cốt lộ uy vũ nhất trong Đào hoa trận...nhưng cốt cách hoa đào không được tốt...khí chất không đủ khiến trận pháp kia không có uy lực ngang bằng được với Đào thạch trận ở cửa Diêm La cốc. Trận pháp này là do nàng bày sao...

Thương vũ lao nhanh đến bóng hình nữ nhân hắn thương nhớ ngày đêm trong nhà tranh kia. Thế nhưng khi đến gần nàng hắn đột nhiên khựng lại, không phải nàng mà chỉ là một người rất giống với thê tử của hắn.

Thương Vũ xuất hiện nhưng chỉ khiến Nguyệt Phù giật mình một chút rồi lại như không xảy ra việc gì, vẻ mặt nàng hờ hững...cứ như mọi thứ xung quanh chẳng ảnh hưởng gì đến nàng vậy..., nàng cúi xuống thêu tiếp chiếc bao tay đang thêu dở, tiết trời đã ngày một lạnh hơn trước. Cùng mang một khuôn mặt giống nhau như tạc với thê tử Thương Vũ, nhưng Nguyệt Phù lại có một làn da trắng xanh của người bệnh lâu ngày, vẻ mặt hờ hững kia khiến nàng cứ như người không thuộc thế giới này vậy....

-Sao Huỳnh vào được đây ??? Huỳnh chính là Thương Vũ đại ca, trượng phu của Tử Linh tỷ tỷ ??? Giọng nói trầm bổng như tiếng mộc huyền êm tai cuốn hút người nghe chĩ muốn nàng nói thêm vài câu nữa.Hiếu Nguyệt Phù không Nam tử trước mặt mà chỉ nhẹ giọng lên tiếng hỏi nhưng gần như khẳng định.

- Linh Nhi, nàng ấy đâu rồi...Thương Vũ nhìn quanh nhà tìm kiếm...

- Tỷ ấy đến Bắc quốc....đi ngăn cản huynh lấy hoàng đế Bắc quốc. Tỷ ấy nói cho dù phải cướp tân nương tỷ ấy cũng sẽ làm.... Nguyệt phù vẫn rất từ tốn nhẹ nhàng trả lời hắn. Mắt nàng vẫn không rời chiếc bao tay đang thêu

- Cướp tân nương ??? Thương Vũ nghi hoặc lặp lại lời nàng. Sao không hải cướp tân lang mà lại là tân nương ??? hắn chắc là nghe lầm đi...

- Phải... lúc đầu... tỷ ấy cứ cho rằng vua Bắc quốc là nữ nhưng sau khi thăm do mới biết tên kia là nam nhân... thế nhưng lại nghe đồn hắn ta thích nam nhân... lúc nào cũng bám theo Lãng tướng quân của Bắc quốc. Lần này hắn lập hậu, nghe đâu hoàng hậu kia có tướng mạo cự kỳ giống nam nhân...vừa cao, vừa gầy, vừa đen...thế nhưng hắn còn vì nàng ta mà xóa bỏ hậu cung chỉ chuyên sủng mỗi nàng, mọi người đều đồn rằng hoàng hậu của hắn là nam giả nữ.

Thương Vũ giữa đầu cười lớn....Sao thê tử của hắn có thể nghĩ ra một câu chuyện kỳ lạ đến vậy...Còn nghĩ hắn sẽ giả trang nữ nhi giả cho người ta....

Nhưng mà nàng không nhớ hắn là Ảnh vương hay sao ??? Nếu hắn thực sự giả trang thành nữ nhân sao có thể dễ thiên hạ xầm xì to nhỏ rằng hắn giống nam nhân cho được. Vậy thì uy danh Ảnh Vương kia của hắn chẳng phải chỉ để làm cảnh thôi sao ???Thì ra khi ghen tuông nổi lên thì cho dù nữ nhân kia có là người thông minh cũng trở nên ngu ngốc.

- Cám ơn cô nương đã cho ta biết việc này. À phải rồi có vẻ như quân vương Siêm quốc cũng đang đến chỗ cô nương đó. Nhưng mà ta không nghĩ hắn qua được Đào Thạch trận này. Thương Vũ rất có lòng báo cho nàng một tin có lẽ với nàng vừa là tin tốt vừa là tin xấu.

Vừa nghe hắn nói chiếc bao tay đang cầm trên tay nàng buông rơi, vẻ mặt hững hờ bình thản này giờ dường như biến đâu mất. Nàng vội vàng chạy nhanh ra cửa, lệ cũng thấm đầy trên khuôn mặt kiều diễm. Hoảng loạn khiến Nguyệt Phù chẳng nhớ nổi cách phong trận, nàng cứ luống cuống tay chân, loạn lên hết cả.

Thấy vậy Thương Vũ thở dài dùng nội công đánh vào phiếm đá gần đó. Phiếm đá bị xê dịch, toàn bộ trận pháp bị hóa giải. Khi Nguyệt Phù tìm được quân vương Bắc quốc trong trận, Thương Vũ mới yên lòng rời đi.... Khi yêu luôn khiến cho người ta mất đi toàn bộ lý trí....

Thê tử của hắn cũng vì thế mà đang lên một kế hoạch ngu ngốc nào đó ngăn cản hôn lễ của huynh đệ nhà hắn.... Xem ra hắn phải đến hôn lễ đó thật nhanh để nàng không ngu ngốc đối đầu với cả vương triều Bắc quốc kia.

19. Chương 19: Kết Thúc

Đường phố tấp nập người qua lại, tất cả dân chúng đều đổ dồn ra đường phố, ngắm nhìn dung nhan hoàng hậu Bắc quốc của họ.

Toàn bộ trong ngoài Thành Mạnh Khương đều treo đèn lồng đỏ kết hoa báo hỷ. Đường phố khắp thành đều trải thảm đỏ, hoa giấy đỏ tung bay ngập đường phố lớn nhỏ trong thành khiến cho những kẻ đến nơi này cũng có thể cảm nhận hỷ sự này.

Tử Linh ngậm rải phần cay trên con đường từ hoàng cung đến chùa Thanh Trúc. Theo như nàng thăm dò, sau đại lễ sắc phong ,hoàng thượng và hoàng hậu sẽ cùng nhau đến dâng hương tại Thanh Trúc Tự cầu an cho Bắc quốc bọn họ. Nàng sẽ lợi dụng bột cay kia làm bọn họ lạc đường kiệu phu hồng cướp lại Thương Vũ.

- Bột cay à ? Cái này cũng rất thông minh, tính dùng thứ này khiến kiệu phu lạc đường hồng dẫn bọn họ vào Trận Mê lộ bày ở nghĩa trang kia sao ?? Thương Vũ nhìn thứ bột màu đỏ được rải tỷ mỉ trên thảm đỏ hỏi...

- Phải... ta phải dồn bọn họ vào trận mới mong bắt được bọn họ....Tử Linh thuận miệng trả lời nhưng ngay sau đó chợt nhận ra có gì đó không đúng...sao có kẻ biết kế hoạch của nàng... mà giọng nói kia... sao mà giống phu quân của nàng như vậy.... Vừa quay người lại thì nàng liền bị đối phương dùng dây quấn tròn quanh người như trói heo.

- Phu quân...chàng đang làm gì vậy ?? Tử Linh ngạc nhiên hỏi.

- Trói nàng...hắn rất gọn gàng trả lời nàng.

- Sao chàng lại trói thiếp.... ??? Thả thiếp ra... Mà sao chàng lại ở đây ?? không phải chàng nên...nên trong hoàng cung Bắc quốc sao ??.

- Sao có thể thả nàng ra... nàng nhìn xem... nàng đang bày trận với ý định bắt cóc hoàng hậu của Bắc quốc.... Thả nàng ra để nàng lại gây họa sao ?? Thê tử chúng ta về thôi.. ta đúng là vừa từ hoàng cung Bắc quốc ra... nhưng uống xong rượu hỷ rồi thì phải về thôi.... vừa nói hắn vừa lúi nhủ sợ dây muốn lói nàng về.

- Chàng thả ta ra rồi nói....Nàng nghiêng răng giận dữ, sao hắn có thể trói heo như trói heo thế kia chứ....

- Xin lỗi nhé, vi phu không phải kẻ ngốc... hắn tỉnh như không trả lời nàng, hắn nhất định không thương lượng, hắn không thể thả nàng ra để nàng lại gây họa hoặc lại biến mất trước mặt hắn một lần nữa.

- Nha Thương Vũ... chàng đối xử với thê nhi chàng như vậy sao.. ??? Ngược đãi thê nhi... ta phản đối.... Tử Linh vùng vằng gào lớn... nàng sao có thể đi trong tình trạng mất mặt thế kia....

- Nàng vừa nói gì... ??? Thương Vũ dừng lại quay mình hỏi ngược tử, hắn không nghe nhầm đó chứ.... ??

- Thiếp nói chàng ngược đãi thê nhi... Bảo bối con phải nhớ rõ... phụ thân con trói hai mẫu thân ta như trói heo kéo về nhà.... Tử Linh xị mặt đặt tay lên bụng nói....

- Nàng là đang nói ta sắp được làm phụ thân sao ???

Hắn ngạc nhiên đứng sững tại chỗ, khuôn mặt thoáng chút thay đổi thành nhiều vẻ, kinh ngạc, tức giận vì nàng có thai mà vẫn chạy lung tung. Nhưng sau đó vẻ tức giận kia dịu hẳn đi...nàng sở dĩ chạy lung tung chẳng phải vì hắn hay sao. Thương Vũ nhìn thê tử đầy triu mến, hắn nhếch môi cười rồi tiếng cười ngày một lớn hơn, hắn cười lớn đến nỗi dân chúng quanh đó cũng bắt đầu để ý đến họ. Hắn vui mừng một tay ôm lấy thê tử, một tay khác xoa xoa cái bụng nhỏ của nàng.

- Phải...ta đã làm mẫu thân...còn chàng đã làm phụ thân rồi....Chàng còn không mau cởi trói cho ta ??? Tử Linh nghiêm giọng trừng to mắt mắng Thương Vũ. thế nhưng phu quân nàng không những không cởi trói, hắn cúi mình ẵm gọn thê tử trên tay cười lớn

- Thế thì ta càng không thể cởi trói cho nàng mà phải tìm cách buộc chặt hơn nữa, để nàng không thể chạy đi đâu được nữa...ha..ha...Ôm chặt thê tử trong tay, Nha Thương Vũ vui vẻ ôm thê tử trở về.

- Thả thiếp ra...xin chàng...thiếp hứa sẽ nghe lời mà...không bỏ trốn nữa.....xin chàng...xin chàng đó....uy hiếp không được thì ta chuyển sang năn nỉ vậy....Thất Tử Linh thay đổi chiến thuật....

- nàng đừng hòng...Thương Vũ không nhượng bộ...

- Chàng...tên chiết tiết nhà chàng...chàng cứ đợi xem...không trốn tiếp ta sẽ làm con chàng à xe.....Nàng lại giận dữ kêu to....sao hắn có thể ngược đãi thê nhi....

- Được...để ta nghĩ xem phải nhốt nàng thế nào...Thương Vũ cười lớn cũng chẳng chịu thua....

Hai người, một kẻ la ó, một kẻ cười vui vẻ, họ cùng nhau trở về mái ấm nhỏ đang chờ đợi bọn họ quay về. Đường phố tấp nập ồn ào cũng dõi mắt nhìn theo hai vợ chồng đáng yêu kia, đôi khi có người còn buồn cười mà bảo....Đúng như người ta nói không khác khẩu thi chẳng phải phu thê....

20. Chương 20: Ngoại Truyện 1 : Quận Chúa Giả Mạo

Mơ màng thức giấc, Nguyệt Phù nhìn thấy mẫu thân vừa khóc vừa ôm chặt lấy nàng. Bàn tay nhỏ bé với lên khuôn mặt ướt đầm lệ của mẫu thân nàng mỉm cười an ủi.

- Con không sao....thật đấy....không đau chút nào....mẫu thân đừng khóc....Tiểu oa nhi chỉ chừng mười bốn, mười lăm tuổi nhưng lại già dặn hơn hẳn so với những cô bé khác ở lứa tuổi của nàng. Mộng Nguyệt ôm chặt lấy tiểu oa nhi, nước nỡ dần dần....

- Phù nhi...cha con đã tìm ra được một nơi rất tốt để con đi dưỡng bệnh. Nhưng ở nơi đó con không được tiết lộ thân phận của mình cho bất cứ ai....con nhớ rõ lời nường, không được tiết lộ thân phận của con..cả tên cũng không được để người khác biết.

- Nường...sao lại thế ??? Nguyệt Phù cảm thấy lạ nghiêng đầu khó hiểu....

- Con ngoan....con cứ nghe lời ta...đừng hỏi nhiều....người ở đó gọi con là gì thì con sẽ là thế thân của kẻ đó....nhớ rõ...nhất thiết không được để kẻ khác biết thân phận thật của con....

- Con biết rồi....Tiểu oa nhi kia mỉm cười nhìn mẫu thân hứa chắc với bà. Nàng luôn luôn là thế...chừng chặc, già dặn, và bình thản hơn hẳn những đứa trẻ cùng trang lứa với nàng.

Mộng Nguyệt đau lòng nhìn nữ nhi, bà ôm con một lần nữa rồi nhin đau giao nàng cho thuộc hạ đem đi. Xe ngựa chạy thật lâu, suốt cuộc cũng dừng lại tại một khách điểm. Nàng được bảo thay xiêm y rồi bọn họ lại tiếp tục đi mãi, đi mãi. Khi mặt trời xuống núi bọn họ cuối cùng cũng đến nơi. Tuy rằng rất ít khi ra ngoài nhưng nhìn ẩn khí trên đôi sư tử đá trước cửa của tòa viện họ vào nàng nhận ra đó chính là Thọ Vinh Vương phủ của Thổ quốc.

Bọn họ đến thăm di nương sao ??? Trong đầu Nguyệt Phù liền nhớ đến một câu nói của mẫu thân.” người ở đó gọi con là gì thì con sẽ là thế thân của kẻ đó....nhớ rõ...nhất thiết không được để kẻ khác biết thân phận thật của con....”

Xe ngựa dừng hẳn, có rất nhiều nha hoàn và tùy tùng xếp hàng nghênh đón nàng. Lặng lặng bước xuống xe, tốt hơn hết nàng không nên lên tiếng. Bởi người ta có câu nói càng nhiều sai sẽ càng nhiều hơn. Nàng hiện giờ chưa biết mình sẽ ở đây với thân phận gì, vì thế chỉ có thể im lặng, chờ kẻ khác nói cho nàng biết

Khi Nguyệt Phù bước xuống xe ngựa, chúng nô tỳ nhất loạt quỳ xuống thỉnh an với nàng :

- Tiểu quận chúa... người đã về rồi.... Vương gia và vương phi đang đợi người vào thỉnh an....

“Bọn họ gọi nàng là Tiểu quận chúa...dung mạo nàng và tỷ tỷ Tử Linh có mấy phần giống nhau....Vậy kẻ mà nàng sẽ thay thế chính là Tử Linh tỷ tỷ sao ??”

- Di nương...à...nường và phụ thân đã chờ ta lâu chưa ??? Nàng nhẹ nhàng quay sang hỏi tiểu nô tỳ vừa nói chuyện cùng nàng.

- Bẩm quận chúa... cũng đã dùng đến ẩm trà thứ ba rồi ạ.... Tiểu nô tỳ tò mò nhìn tiểu chủ tử nhà mình. Từ khi nào tiểu chủ tử lại trở nên dịu dàng như vậy. Nếu là mọi khi quận chúa đã lý lắc chạy đến chỗ vương gia và vương phi rồi....

- Vậy sao ? Vậy chúng ta đi thôi...vừa nói Nguyệt Phù vừa mỉm cười bước đến phía trước...Tiểu tỳ nữ kia ngẩn ra một lúc mới đuổi theo sau...

- Quận chúa...người đi sai hướng rồi...chính điện ở bên này....Nàng ta vội vàng dẫn đường....nàng biết ngay là quận chúa phá nàng mà....làm bộ ngoan hiền thật ra là muốn trốn thỉnh an vương gia cùng vương phi thôi....Mặc dù Nguyệt phù sức khỏe yếu, đi đường xa mệt mỏi, nhưng nàng đã ngủ suốt cả chặng đường, nên tinh thần hiện giờ cũng rất tốt.

Dọc theo hành lang nhỏ của Vương phủ bọn họ đến một chính điện lộng lẫy. Nguyệt Phù nhìn vào chính điện, nàng nhận ra di nương của nàng và nhị vương gia của thổ quốc. Bước đến thỉnh an bọn họ mà nàng cảm thấy thật bất an.

Người ta có câu hiểu con không ai bằng cha mẹ, nàng chắc chắn sẽ bị lộ ngay thôi... Ngay khi nàng còn lo lắng thì Vĩnh Phi chạy đến đỡ nàng đứng lên. Có lẽ vì đứng lên quá đột ngột, Nguyệt phù choáng váng đứng không vững.

Đêm hôm đó Hiểu Nguyệt Phù trở bệnh nặng hơn, Có lẽ đường xa đã khiến sức khỏe vốn yếu ớt của nàng càng mong manh hơn nữa. Sức khỏe của Quận chúa không tốt sau một chuyến dạo chơi phải chuyển đến một biệt viện yên tĩnh, có không khí trong lành dưỡng bệnh. Cũng nhờ vậy rất ít có người đến là phiền nàng vì sợ sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của nàng.

Biệt viện này cách Thọ Vĩnh vương phủ không xa lắm, nhưng rất yên tĩnh, lại cách biệt với bên ngoài bởi một cánh rừng quế nhỏ. Mùi thơm của cây quế khiến cho người ta thư thái, rất thích hợp để dưỡng bệnh. Nguyệt Phù ngồi bên cửa sổ, vừa ngắm đôi uyên ương bên bờ hồ vừa đưa mũi kim chuỗi cùng trên tấm Vải lụa đen huyền mềm mại.

Hai tháng trời, ruột cuộc nàng cũng thêu xong Kim long trên hắc bào mà người ta đặt làm. Hai năm dưỡng bệnh tại biệt viện này, Nguyệt phù cảm thấy nhàm chán, cũng vì thế nàng mà nàng lại tìm đến với thú vui thêu thùa của lúc trước.

Cũng vì thêu quá nhiều, mà mỗi thứ nàng thêu đều rất tinh xảo đẹp mắt, nên nha hoàn cận thân của nàng mới nảy ra ý đem chúng bán ra ngoài. Lúc đầu nàng ta chỉ lén bán đi...sau đó bị nàng phát hiện, nàng cũng chẳng trách nàng ta mà còn nhận đơn đặt hàng của người ta. Tiền thu được nàng đều dùng vào từ thiện, thỉnh thoảng nàng hay ra phố mua bánh, mua cháo cho tụi trẻ lang thang trong thành.

Dạo gần đây có một khách hàng thích những thứ do nàng thêu. Người này có vẻ là người giàu có, hẳn thường đưa trang phục, quần áo đến đặt nàng thêu những họa tiết trên đó. Những thứ hẳn đưa đến toàn là tơ lụa thượng hạng mà chỉ có người quyền quý mới có thể dùng được. Có người thưởng thức tài nghệ của mình Nguyệt phù rất vui, thế nhưng hai tháng trước người đó lại sai người đem đến một bộ hắc bào, muốn nàng thêu lên đó là Kim long....Ai có thể mặc y phục có thêu rồng kia chứ...chỉ có người trong hoàng tộc mới được phép mặc y phục có thêu rồng....Nhưng trên y phục thêu toàn bộ con rồng thì chỉ có thể là người đứng đầu một đất nước....

- Tiểu thư...cô đã thêu xong rồi sao ?? chà thật đẹp quá...Tiểu Mỹ nhìn Hắc bào trong tay Nguyệt Phù trầm trồ thán phục.

Nhìn chiếc áo trên tay mình Nguyệt Phù thở dài...lần này nàng gặp phiền phức to rồi...

- Tiểu Mỹ...em là Ám vệ phải không... ??? Nguyệt Phù nhẹ nhàng hỏi. Nàng dù võ công không cao nhưng có thể nhìn ra Tiểu Mỹ này có thân thủ không tồi.

- Dạ tiểu thư...Tiểu Mỹ cúi đầu nhận mệnh. Phu nhân và lão gia có dặn, khi tiểu thư vạch trần thân phận thật của nàng cũng là lúc nàng ấy cần đến nàng làm nhiệm vụ quan trọng.

- Em sắp xếp cho người đến báo với Mĩ Linh Các, Hắc bào kia ta thêu hỏng mất rồi....nói với họ, từ nay ta sẽ không nhận thêu bất cứ thứ gì nữa...ta không cần biết em dùng cách gì....phải xóa cho bằng được mọi dấu vết về ta....đừng để người ta tìm ra rõ chưa hả...

- Dạ rõ....Khom mình nhận mệnh Tiểu Mỹ rời khỏi thực thi nhiệm vụ....

21. Chương 21: Ngoại Truyện 2 : Gặp Gỡ

Dự Tấn Ninh ngồi ngẩn ra trong gian phòng thượng hạng của khách điểm nhỏ gần biên giới Thổ quốc và Siêm quốc. Có phải vì hẳn quá đường đột khi muốn nàng thêu hắc bào, nên nàng mới trốn như vậy. Nói thì ra cũng thật kỳ lạ, vì sao hẳn lại ngưỡng mộ một vị cô nương mà đến dung nhan nàng ra sao hẳn cũng chưa từng biết đến. Chỉ là một bức tranh thêu phong cảnh được thần tử dâng lên, hẳn mang lòng mến mộ tài hoa và khí chất của người thêu tranh. Rồi tất cả những vật dụng của hẳn đều được đem đến nhờ nàng thêu hoa văn trên đó. Ngưỡng mộ nàng khiến hẳn vài lần lén sang Thổ quốc để tìm gặp.

Thế nhưng đến được Thổ quốc cũng chẳng thể gặp được người. Nàng cứ như biến mất hẳn trên thế gian này. Nếu như những vật dụng nàng từng thêu cho hắn không còn đây, nếu bức tranh thủy mặc không còn đây, có lẽ hắn sẽ nghĩ rằng hắn chỉ đang nằm mộng.

- Chủ tử...có một việc....

- Nói...Dự Tấn Ninh lên tiếng phá vỡ do dự của thuộc hạ.

- Hai ngày trước ta gặp một tiểu khát cái...thằng nhỏ mang đôi hài thêu hoa mà mẫu hoa...họa tiết giống hệt hài đã thêu cho chủ tử...ta theo dõi thằng nhóc...phát hiện có một vị cô nương thường đến thăm nó mỗi lần đến đều đem rất nhiều thức ăn, áo và vài thứ khác...

- Nàng hiện đang ở đâu.... ??? Tấn Ninh kích động hỏi...

- Thần không thể theo dõi được nơi nàng ấy ở...vì người đi cùng nàng võ công rất giỏi....Nhưng thần biết...hôm nay nàng ấy sẽ lại đến thăm tiểu khát cái kia....

- Vậy chúng ta đi thôi....Hắn trở nên hưng phấn lôi thuộc hạ ra cửa....Kể kia nhìn niềm vui đã quá lâu không thấy trên khuôn mặt chủ tử mà có chút do dự...chủ nhân liệu có thất vọng không khi gặp nàng....

Quanh co qua vài con nhẻm nhỏ, ruốt cuộc bọn họ cũng đến một căn nhà lụp xụp có một cái sân thật rộng. Căn nhà này bụi bặm cũ kỹ, cứ như là rất lâu rồi không có người ở. Bước qua cái cổng cũ kỹ ấy thì bên trong lại hoàn toàn trái ngược với bên ngoài. Trong sân trồng những cây hoa đào đang trở hoa....mọi thứ trong căn nhà mặc dù cũ kỹ nhưng lại được người ta thu dọn sạch sẽ tinh tươm.

- Ai đó....giọng nói thanh nhẹ như tiếng mộc cầm khiến người nghe như muốn bay bổng. Chủ nhân giọng nói này hẳn phải là một mỹ nhân....

- Xin lỗi...tại hạ lạc đường....muốn ghé vào xin chén nước.....Dự Tấn Ninh từ tốn lên tiếng sợ sự đường đột của mình khiến nàng hoảng sợ....

- a...Thật ngại quá...tiểu nữ có bệnh trong người....lại không quen gặp người lạ...hay đợi muội muội ta về muội ấy sẽ mời người dùng nước vậy....Nàng lại từ tốn trả lời...chưa nói xong nàng đã có ý muốn đi khiến Tấn Ninh vô cùng bối rối...

- Ta...thật ngại quá...tại hạ đi một đoạn đường xa...cổ họng đã khát khô cả....tỷ muội nhà cô lại chẳng biết đến khi nào về....Cô nương có lòng từ bi thì làm ơn cho trót....Hắn nghe thuộc hạ bẩm báo, Tú nương kia tất cả đều do nàng thêu....muội muội nàng chỉ phụ trách đem giao tú nương cho các cửa hàng trong thành.

- Thật ra dung mạo tiểu nữ dọa người....chỉ sợ sẽ làm ngài sợ....Nàng thở dài đáp lời... Hai tháng trước vốn tưởng dừng lại việc thêu thùa, sẽ khiến vị khách kia biết khó mà lui. Nhưng nào ngờ hắn cho người dò hỏi, điều tra về nàng. Để cắt đứt mọi hi vọng cùng những phiền phức kéo theo, Nguyệt Phù quyết định lộ diện một lần. Nàng muốn nhân lần này giải quyết luôn mọi phiền phức phát sinh.

- Không dám...Tại hạ là đến xin nước...nào dám khen chê, bình phẩm dung mạo của cô nương....chỉ là tại hạ rất khát nước nếu phải chờ thêm e rằng rất khó chịu....

- Vậy ngài có thể tiến vào....ta sẽ pha trà...mời khách....Giọng nói trầm bổng ngọt ngào làm say lòng người lại nhẹ nhàng cất lên.

- Đa tạ cô nương ...hắn nhẹ nhàng trả lời cũng đẩy cửa từ từ bước vào nhà.

Trong nhà là một người con gái có làn da trắng xanh của người bệnh lâu ngày, trên mặt nàng mang một tấm sa mỏng khiến hắn không thể nhìn rõ dung mạo nàng. Nhưng nàng có đôi mắt thật đẹp, nàng cúi người rót trà cho hắn rồi quay người lui vào trong. Đột nhiên có một cơn gió mạnh thổi bay mất tấm sa trên mặt nàng, để lộ ra một bên mặt có cái bớt to đỏ dọa người. Làn da trắng xanh kết hợp cùng cái bớt xấu xí kia dễ khiến người ta bị giật mình.

- Thật xin lỗi....Tiểu cô nương vì bị khách nhân thấy được dung nhan dọa người của mình bỗng trở nên lúng túng đến mức làm đổ ấm trà nóng lên tay mình. Bị phỏng đau khiến nàng buông rơi ấm trà trên đất, nước nóng trong ấm văng tứ tung...bắn cả lên người Tấn Ninh. Nhưng hắn chẳng những không tránh xa mà còn lao đến vừa chắn cho nàng khỏi bị nước nóng tiếp tục văng trúng, vừa lo lắng cầm bàn tay bị phỏng đỏ kia

của nàng. Nguyệt Phù cứng đờ cả thân thể khi bị hắn chạm vào. Nàng không nghĩ với dung nhan dọa người kia mà nàng ngụy trang, có thể khiến kẻ khác dù đã nhìn thấy, không những không quay đầu bỏ chạy, còn chủ động tiến lại gần nàng như thế. Trong ánh mắt Nguyệt Phù thoáng chút cảm động, nàng bối rối rút tay về ủng đồ hai gò má...

- Cô nương không sao chứ,, có đau lắm không ?? Nói xong hắn quay sang nhìn thuộc hạ, kẻ kia móc ra lo thuốc trị thương cung kính dâng lên hắn.

- Thất lễ một chút, hắn bắt lại bàn tay muốn trốn kia không để nàng dây. Nhẹ nhàng đổ thuốc lên bàn tay bị phỏng trà của nàng, lại hết sức chuyên chú, cẩn thận sợ làm nàng đau.

Những gì diễn ra đều nằm ngoài mọi dự liệu của Nguyệt Phù, Nàng đoán rằng hắn sẽ hoảng sợ khi nhìn thấy dung nhan dọa người của nàng. Sau đó hắn còn bị nàng đổ trà nóng lên người khiến hắn bị phỏng, hắn sẽ giận dữ mà không bao giờ quay trở lại nữa.... Nhưng đây là tình huống gì thế này.....hắn không thấy nàng xấu xí sao...không tức giận sao ??? Hành động của hắn khiến tâm nàng có chút loạn... Nhưng cố tỏ ra không có gì...nàng nhìn những nơi bị trà nóng đổ vào trên người hắn có chút lo lắng không yên.

- Vai người....bị phỏng rồi....Nhìn một mảng ướt trên vai hắn nàng nhẹ nhàng lên tiếng...Thì ra hắn cũng bị nước nóng đổ vào....là lúc che cho nàng sao...nhưng vì sao hắn không nổi giận cùng nàng....

- Ta không sao...nước thấm qua áo....cũng bớt nóng phần nào nên không việc gì...Hắn mỉm cười giải thích, cố gồng người chịu đau sợ nàng sẽ áy náy....

- Vậy hai người uống nước xong có thể đi rồi....ta còn phải nấu cơm....vừa nói Nguyệt Phù vừa thoát khỏi tay hắn lập tức lui vào trong . Dự Tấn Ninh ngẩn ngơ lưu luyến nhìn theo bóng nàng.

- Chủ nhân...thương thế của người....Thuộc hạ phía sau hắn lo lắng hỏi...

- Không sao...đợi về rồi nói...đừng khiến nàng lo lắng.....Tấn Ninh lừ mắt với thuộc hạ thấp giọng nói.

- Cô nương...nói thật...ta vì ngưỡng mộ tài tú nương của Nguyệt Phù cô nương nên mới tìm đến...Không giấu gì cô nương, ta từ nhỏ đã mất mẫu thân....thứ duy nhất ta còn giữ được chính là bức chân dung họa hình mẫu thân ta...nhưng năm trước trong một tai nạn, bức vẽ kia bị hư hại ít nhiều...Chỉ sợ sẽ không thể giữ được quá lâu....Ta biết nàng đã không còn thù nữa...nhưng xin nàng niệm tình ta vượt đường xa đến đây, nhận lời thù chân dung mẫu thân cho ta có được không.... ???

- Việc này....Nguyệt Phù do dự không thể trả lời hắn....nếu nàng nhận lời...thì chẳng phải sẽ phải còn phải tiếp tục gặp hắn hay sao....Nhưng nàng lại có phần nào cảm động vì lòng hiếu thảo của hắn...hắn chỉ muốn lưu giữ lại bức chân dung của mẫu thân hắn....

- Ngài có thể cho ta xem qua chân dung đó hay chăng ???Do lự thật lâu cuốn cùng nàng cũng lên tiếng.

- Vậy nhờ nàng....Vừa nói hắn vừa móc ra rong tay áo một bức tranh vẽ đã cháy xém một góc lại có chút ẩm ướt đưa đến cho nàng xem.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 3 : Động Tâm

Vì Nguyệt Phù nhận thù chân dung mẫu thân của Tấn Ninh nên hắn tạm thời ở lại. Bước vào gian phòng bụi bặm đến ngộp thở ,Tấn Ninh chẳng hề than vãn một câu, chỉ mỉm cười hòa nhã trước sắp xếp của chủ nhà.

- Chủ nhân...chúng ta có thể thuê khách điếm....thân ngàn vàng của ngài không nên ở lại nơi như thế này....Lưu Triết nhăn nhó khó chịu kêu lên...

- Chúng ta đến nhờ vả...không nên kén chọn,chê bai...Vừa nói Tấn Ninh vừa bước ra ngoài đợi thuộc hạ vào quét dọn. Chỉ một lát sau, căn phòng không những không còn bụi bặm mà còn được trang hoàng lộng lẫy.

Dưới sàn lót thảm, giường chiếu toàn bộ thay đổi khiến người ta bước vào cũng không thể nhận ra nó là một căn phòng cũ kỹ. Mọi thứ trong phòng đều là tơ lụa gấm vóc thượng hạng....

- Lưu Triết...người làm việc mỗi lúc một nhanh nhẹn...nhưng có cần phô trương thế hay không, không bằng người sang bên kia nói với hai nàng ấy trăm là Hoàng Đế Siêm quốc luôn đi....Tấn Ninh thở dài....thuộc hạ nhanh nhẹn nhưng không có đầu óc thì chủ nhân cũng rất vất vả.

- Dạ...vậy để thần kêu bọn thuộc hạ chuẩn bị lại....Một lúc sau căn phòng lại đầu vào đầy...trở lại trạng thái mộc mạc nhưng gọn gàng sạch sẽ. Mền gối mặc dù màu sắc kiểu dáng nhìn sơ có vẻ không khác cái cũ là mấy nhưng đặc biệt nhẹ, mềm, thoải mái, ấm áp.

Trong căn phòng cách đó không xa Tiểu Mỹ hướng Nguyệt Phù báo cáo.

- Quận chúa...hắn ta đúng là vua của Siêm quốc....Việc này thuộc hạ có cần bẩm báo lại với Vương gia và Vương phi không ?? Hắn sang nước ta không chừng có mưu đồ gì đó....

- Vậy sao người không đi tra xem mưu đồ đó là gì rồi hãy bẩm báo không phải tốt hơn sao ???Đôi khi một việc tưởng như đơn giản nhưng lại chứa nhiều huyền cơ. Nhưng một việc tưởng như phức tạp lại hết sức đơn giản....

- Tiểu chủ tử...cô nói chuyện sao mà khó hiểu vậy...ta thực sự không hiểu...cái gì mà đơn giản cái gì mà hức tạp....

- Em nói xem...có hoàng đế nào có hiếu đến mức chỉ vì muốn lưu giữ hình ảnh của mẫu thân mà mạo hiểm sang nước địch quốc để nhờ thù tranh kia chứ.... ?? Chắc chắn chuyến đi lần này là đến dò thám quân tình....

- Vậy phải báo ngay cho vương gia....Tiểu Mỹ luống cuống....

- Không cầnta đã cho người báo với phụ thân cả rồi...hiện giờ trong và ngoài căn nhà này có cao thủ vây hãm....cho dù em thành công ra được báo tin...tin tức em báo đi cũng không còn giá trị....

- Vậy chúng ta phải làm sao ??? Tiểu Mỹ lo lắng...vì sao bọn họ đã ở lại đây lâu như vậy mà vương gia cũng chưa có động thái gì....Vừa nói nàng vừa nhìn ra phía bên ngoài...chợt như nhìn thấy gì đó. Tiểu Mỹ nhanh chóng quay vào phòng thay dạ phục,nàng muốn ra ngoài nhận mệnh. Nhưng đi một lúc, nàng mệt mỏi quay vào phòng, nàng ta vừa vào liền vút chiếc mặt nạ ra giường đồng thời cũng than vãn...

-Tiểu chủ nhân cô đoán chẳng sai chút nào...cao thủ kẻ trong người ngoài...ta có giỏi hơn nữa cũng không ra được.... Nhìn ra sân một lúc, Nguyệt Phù hỏi Tiểu Mỹ

- Em có biết chơi một loại nhạc cụ nào hay không ???

- Tiểu chủ nhân...cô bảo em múa kiếm thì em giỏi, chứ nhạc lý em mù tịt thôi...Tiểu Mỹ gãi đầu gãi tai xấu hổ....Ngay khi hai chủ tớ người nhìn ta, ta nhìn người thì tiếng sáo réo rất trong trẻo vang lên từ phòng dành cho khách. Nguyệt Phù mỉm cười vừa ý, thật may...nếu hắn không thổi sáo nàng cũng chẳng biết lấy lý do gì hiến vũ....Âm điệu trầm bổng khiến người nghe chỉ muốn nhảy múa theo âm điệu du dương ấy. Nhìn ánh trăng bên cửa sổ....Bảo Bá bá từng dạy nàng một điệu vũ dưới trăng. Nguyệt Phù đến bên chiếc rương cũ kỹ của mình lấy ra một bộ y phục trắng muốt. Thay xong y phục nhưng nhìn vào gương đồng nàng lại giật mình vì khuôn mặt dọa người kia....Nàng khẽ thở dài.

- Ái chà...sao cô mặc nguyên bộ y phục trắng thế kia...tiểu chủ nhân à...khuôn mặt kia của cô lúc này nói thật nha rất dọa người....lại còn mặc thêm bộ y phục trắng...đi nhát ma người ta...đảm bảo sợ quá, lần quay ra chết liền đó...Tiểu Mỹ ở một bên như không biết ý, còn cố đổ dầu vào lửa

- Tiểu Mỹ...ta mượn mặt nạ của em một chút nhé.... Nói rồi nàng đeo chiếc mặt nạ kia lên bước từng bước uyển chuyển ra sân và bắt đầu xoay theo tiếng sáo....thân thể nàng cứ thế buông lơi theo giai điệu chẳng còn để ý đến chung quanh

Gió mang theo những cánh hoa đào, cánh hoa cuốn cùng vũ điệu , ánh trăng huyền ảo....Khung cảnh lúc này khiến người ta dễ lầm tưởng như đang lạc giữa tiên cảnh chốn nhân gian....Tấn Ninh vừa thổi sáo vừa say mê thưởng thức vũ điệu dưới trăng của nàng. Một người thưởng thức âm điệu, một người say mê vũ điệu ...Cả hai người mặc dù không ai tán thưởng ai lời nào nhưng lại tự mình đắm chìm vào tài nghệ của đối

phương. Điệp vũ cuối cùng cũng kết thúc trong tiếc nuối của người thổi sáo, trong ngẩn ngơ của những kẻ đang được thưởng thức quanh đó....Nguyệt Phù bước nhanh vào nhà....Trong tay nàng cầm Điệp Ảnh...một loại bướm đưa tin từ Hoàng cung Thổ quốc. Điệp Ảnh mang tin đến Vương phi và vương gia muốn nàng giữ chân họ khoảng mười ngày.

Nguyệt Phù bắt tay vào thêu bức chân dung một cách tỷ mỉ nhất có thể....Khoảng thời gian nàng thêu bức chân dung kia Tần Ninh thường chỉ chăm chú ngồi cạnh thưởng thức. Hắn sẽ pha một ly trà ngon ngồi bên cạnh mà chẳng hề làm phiền nàng. Thế nhưng trong một ngày Nguyệt Phù chỉ thêu một canh giờ....không bao giờ nàng dùng cả ngày để thêu. Thời gian rảnh nàng thường cùng tỷ muội dạo chợ mua bánh bao, giúp đỡ những tiểu khất cái kia có miếng ăn. Có khi thì nàng thêu hài, may áo cho lũ trẻ....Bọn chúng thường gọi nàng là Thần tiên tỷ tỷ....

- Tội nhỏ này thật là biết nịnh....Lưu Triết khoanh tay lườm lũ nhóc khinh bỉ....

- Ta không cảm thấy thế....Nàng thực sự rất đẹp....Về đẹp của nàng toát ra từ nội tâm....

- Nàng ấy chẳng qua chỉ là người tốt...trên thế gian này người có thiện tâm nhiều vô kể....Lưu Triết lại nói, hẳn thực sự không hiểu....bên cạnh hoàng thượng có vô vàn những mỹ nữ nhưng cũng chưa từng thấy ngài để ý qua. Nữ nhân kia chẳng qua chỉ là một người nhân hậu...chứ mặt thì như dọa xoa...sao có thể để ý đến nàng

- Người nói đúng...Trên thế gian này người tốt nhiều vô kể...Nhưng trẫm chưa từng nhìn thấy họ đẹp....Với nàng Trẫm lại cảm thấy nàng rất đẹp....Nàng có đôi mắt long lanh như ánh sao trời, có giọng nói hay hơn cả tiếng mộc cầm tấm lòng lại lương thiện hiền hòa...Còn nữa...nàng múa rất đẹp....Trong mắt trẫm nàng là người đẹp nhất...chỉ là sức khỏe nàng rất kém

Vừa nói hắn vừa thở dài, thời tiết ngày một lạnh, thân thể nàng lại yếu ớt như vậy....Sức khỏe của nàng khiến hắn cảm thấy lo lắng....hắn cũng chẳng hiểu vì sao lại bị nàng cuốn hút đến vậy. Người tốt, người lương thiện hắn gặp rất nhiều...nhưng chưa một ai có thể khiến hắn lưu tâm đến vậy. Những gì chủ tớ hai người cùng trao đổi hôm đó Nguyệt Phù đều được nghe từ Tiểu Mỹ thuật lại rất tỷ mỉ. Đưa tay lên ngực, trái tim nàng vì sao lại đập nhanh như vậy ???

Cứ thế thời gian cũng lặng lẽ trôi qua, bức chân dung cũng dần thành hình và bắt đầu nhìn rõ hơn....Thời tiết cũng ngày một lạnh hơn, sức khỏe của Nguyệt Phù cũng ngày một yếu dần...rồi Nguyệt Phù đổ bệnh. Trong phòng, Tiểu Mỹ cứ đi đi lại lại...không biết nên làm gì....Bệnh tình của Tiểu quận chúa ngày một nguy cấp. Mặc dù trước đó quận chúa có nói với nàng dù nàng ấy có phát bệnh cũng không được liên lạc với vương gia và vương phi....Nhưng hiện giờ nàng thực sự nghi ngờ về mệnh lệnh đó. Nếu như Quận chúa có mệnh hệ gì...nàng phải làm sao đây ???

- Ta đi tìm đại phu....Tiểu Mỹ trầm hạ quyết tâm...nàng phải thử một lần...phải trở về báo với chủ nhân tình trạng của Tiểu chủ nhân. Tính mạng của quận chúa...nàng không có gan đem ra đánh cược. Tiểu Mỹ vội vàng rời khỏi...dù biết phía sau là cao thủ bám theo...nhưng nàng vẫn phải cố gắng vừa cắt cái đuôi kia vừa khẩn cấp quay về.

Tần Ninh lo lắng nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc thân thể gầy yếu của nàng run lên từng đợt trên giường bệnh,tim hắn như bị ai đó bóp nghẹt.

- Sai người đem Ngọc Tâm Đan đến đây....Tần Ninh trầm giọng phân phó với Lưu Triết...

- Bệ hạ đó là quốc bảo....nàng ấy chẳng qua chỉ là một Tú nương....Lưu Triết kêu lên....Ngọc Tâm Đan kia để luyện được một viên phải mất cả ngàn năm . Tuyệt Linh chi ngàn năm mới ra hoa một lần.....Là vật hiếm trên thế gian ...dù có vạn lượng vàng ròng cũng chẳng thể mua được.

- Người từ khi nào lại thích xen vào quyết định của Trẫm vậy....Tần Ninh gằn giọng mắng. Sức khỏe nàng ngày một yếu hơn....Ngự y mà hắn mang theo cũng phải lắc đầu....Hắn rất sợ....sợ phải mất nàng....quý hiếm thì sao chứ...có phải tổn hết mười viên, hai mươi viên Ngọc Tâm Đan hắn cũng cảm thấy đáng giá.

Tần Ninh yêu thương nhìn gương mặt tái nhợt với vết bớt đỏ rực dọa người kia. Vì sao hắn chẳng hề thấy sợ gương mặt ấy....lúc đầu mới gặp nàng hắn cũng có giạt mình một chút...Nhưng vài ngày ở cạnh nàng hắn chẳng còn cảm thấy vết bớt kia chói mắt, chỉ cảm thấy nếu trên gương mặt nàng không có nó hẳn nàng sẽ

là một mỹ nhân. Làn da trắng xanh của nàng cũng không khiến hấn sợ hay chán ghét....mà chỉ khiến hấn cảm thấy lo lắng vì cho sức khỏe của nàng....Hấn đã động tâm với nữ tử này mất rồi.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 4 : Hoàng Đế Siêm Quốc Cầu Thân.

Nhìn người trên giường sắc mặt dần hồng hào sau khi uống thuốc....hơi thở của nàng cũng dần vững vàng hơn. Thì ra nàng chính là Quận chúa của thổ Phiên, nhưng một quận chúa vì sao lại sống ngoài Vương phủ...có phải nàng vì dung mạo kia khiến nàng bị hắt hủi....Hấn biết tỷ nữ của nàng đi tìm người của vương phủ cũng sắp về đến....hấn vì việc nước không thể ở thêm, chỉ đành rời đi trước khi người vương phủ đến. Tấn Ninh hít một hơi sâu quay đầu bước nhanh ra khỏi cửa, sợ bước chân quyền luyện hấn sẽ không thể rời khỏi nàng.

Mặt trời bắt đầu tỏa những tia sáng đầu tiên rồi vươn cao đón một ngày mới. Khi Nguyệt Phù tỉnh dậy cũng là khi thái y thổ quốc đang bắt mạch cho nàng...

- Hấn là quận chúa vừa được uống một loại đan dược trân quý nào đó...mạch tượng ổ định...Có một luồng khí trấn giữ tâm mạch. Nếu được uống tiếp loại dược này...ta nghĩ bệnh của quận chúa có thể sẽ khỏi hẳn....

- Quận chúa đã uống gì sao ?? Vương phi và vương gia đều đồng loạt quay sang nhìn Tiểu Mỹ, căn bệnh kia của nàng bọn họ đã từng thử nhiều cách chạy chữa nhưng cũng vô phương....

- Nô tỳ không rõ...có thể là thuốc của Quân vương siêm quốc cho nàng uống khi nô tỳ đi tìm vương gia vương phi....Tiểu Mỹ bối rối....

- Là Ngọc Tâm Đan gì đó....con nghe vương tử Siêm quốc bảo thuộc hạ lấy cho con uống...lúc đó tuy không thể mở nổi mắt...nhưng con vẫn nghe được mọi thứ xung quanh rất rõ....Nguyệt Phù thều thào nói...có phải bệnh của nàng có thuốc chữa hay không ???

- Ngọc Tâm Đan.... ??? Thái y kinh ngạc kêu lên...

- Ông biết loại dược đó sao ??? Mộng Nhật ở một bên bắt lấy thái y hỏi....nếu thật có huốc chữa trị cho Phù nhi nàng cũng xem như nhẹ nhõm phần nào....Vì dù sao nàng ấy cũng là con gái muội muội nàng. Việc muội muội vì Gả cho Trầm Thiên mà mới sinh ra Nguyệt Phù với nửa mạng sống, luôn khiến kẻ làm tỷ tỷ như nàng không yên. Ngày đó nếu nàng chính là Tướng quân phu nhân...không chừng kiếp nạn này sẽ ứng lên nàng chứ không phải muội muội.

- Lão từng nghe nói...là loại thuốc làm từ hai trăm loại dược liệu trân quý khó tìm. Trong đó có một loại là Tuyết Linh Chi...một ngàn năm mới nở hoa một lần....mỗi lần nở chỉ được một đóa hoa....một đóa chỉ chế ra được mười viên Ngọc Tâm Đan....Tuyết Linh chi chỉ có trên đỉnh Hàn Nhục Linh tại Siêm quốc....Trong Tứ quốc cũng chỉ có hoàng tộc Siêm quốc mới có loại thuốc này...Nhưng phần nhiều chỉ nghe đồn đại ...chưa từng gặp qua có ai được dùng qua Ngọc Tâm Đan.

Nguyệt Phù ngồi tựa vào đầu giường trầm lặng một lúc lâu....hấn vì sao lại tốt với nàng như vậy....Đưa tay lên ngực, trái tim nàng lại vì hấn mà nhảy múa không yên trong lồng ngực....Nàng....thích hấn sao ???

Những gì thái y nói khiến cả căn phòng chìm trong yên lặng....mọi người đều hít một hơi thật sâu. Vậy chẳng phải quận chúa của bọn họ rất may mắn hay sao....một viên thuốc mà cả nghìn năm mới chế ra được mười viên, nàng đã uống một viên rồi...muốn uống thêm....ở đâu ra kia chứ.... Thổ quốc và Siêm quốc đang động binh đao....Nói gì thì muốn có thêm một viên thuốc nữa để trị dứt bệnh của nàng, chẳng khác nào nắm mơ. Không, phải nói là nắm mơ có lẽ dễ hơn nhiều....

Khi Hoàng đế Thổ quốc đang rối bời vì quốc khố giàu có của Thổ phiên ngày một cạn dần vì chiến sự liên miên, thì sứ giả Siêm quốc cầu kiến. Bọn họ muốn nghị hòa, mà bang giao hai nước sẽ dùng hôn sự để ràng buộc. Nghe vậy Thái Hoài Thương tỏ ra hết sức vui mừng, ông tập hợp hết các công chúa đẹp nhất của mình ra để Vương tử Siêm quốc lựa chọn. Nhưng sứ giả chẳng thèm nhìn đến...

- Người con gái mà Hoàng thượng nhà chúng ta cầu hôn là Quận chúa duy nhất của Thổ quốc Quận chúa Thất Tử Linh con gái của Thọ Vĩnh vương gia.

- Việc này....Trẫm phải hỏi ý của ngài ấy....Hoàng thượng khó xử lên tiếng....Ông nghe nói Tử Linh đi đâu đó xa nhà hai năm, chỉ vừa mới trở về, còn bệnh một trận rất nặng...chẳng biết tình hình thế nào....Giờ lại gả nàng đi hòa thân xa xôi chẳng biết Vĩnh vương có chịu hay không.

Sứ Giả Siêm quốc được giữ lại chờ ý của phủ Vĩnh Vương....vài ngày sau Vĩnh vương phủ lại tuyên cáo Quận chúa lâm bệnh nặng, việc hòa thân phải dời lại đợi bệnh tình quận chúa khá hơn.

Trong phòng khách của Thọ Vĩnh vương phủ, Dư Tấn Ninh vừa uống ly trà trên bàn vừa nghe hai vợ chồng Thọ Vĩnh vương gia giải thích.

- Ý ngài là người ở căn nhà đó không phải là quận chúa con hai người...mà là đại tiểu thư của Trẫm tướng quân Triệu quốc. ???...Thật không ngờ nàng lại là con gái của vị tướng mà hần kính nể.

- Phải...Nó và Tử Linh có khuôn mặt y hệt nhau...vì Mộng Nguyệt và ta là hai tỷ muội song sinh...bọn chúng đều giống mẫu thân...Mộng Nhật ở một bên trả lời...

- Vậy hiện giờ...con gái ngài cùng nàng ấy biến mất....không rõ tung tích... ???

- Phải...Trẫm tướng quân bói một quẻ....ông ta nói Tử Linh nhà ta và Nguyệt Phù đến năm mười bảy tuổi sẽ gặp phải sinh tử mệnh mà chết. Nguyệt Phù sẽ chết trong trận pháp ngũ hành của phu quân tương lai của nó...còn Tử Linh sẽ vì đắc tội với quân vương Siêm quốc mà bỏ mạng. Nhưng nếu đổi chỗ bọn họ cho nhau...có thể hóa hiểm thành an...còn mang đến mối duyên lành. Nhưng việc này phải không được để bất cứ ai biết...ngay cả hai đứa nhỏ kia cũng phải dấu....Ta nghe nói Tử Linh đã dùng danh nghĩa Nguyệt Phù mà gả cho Nha Thương Vũ....Tiểu vương gia của Triệu quốc....chẳng hiểu chuyện gì xảy ra với con bé mấy ngày trước nó quay trở về...còn ốm một trận...Vừa kể nước mắt Mộng Nhật đã chảy dài trên khuôn mặt bà. Bà thật lo lắng cho đứa con thiếu suy nghĩ này....Phải chi nó cũng chín chắn già dặn như Nguyệt Phù thì hay biết mấy....

- Tiếp đó vì sao Cả Phù nhi, cả nhi nữ của ông bà lại mất tích ???Tấn Ninh gật đầu hiểu được câu chuyện...nhưng vẫn chẳng thể hiểu vì sao hai nàng ấy lại trốn đi....

- Là do Ngài đến cầu thân...lại chỉ định là quận chúa Siêm quốc...Tử Linh đã gả cho người ta...nên có lẽ con bé sợ bắt đi hòa thân...còn vì sao lại rủ cả Nguyệt Phù cùng đi và vì sao nàng ấy cũng đi cùng nó trong khi sức khỏe còn yếu thế kia thì ta không rõ.

- Liệu có phải Nguyệt Phù chủ nhân cũng muốn đi tìm hôn phu của mình....muốn cùng tiểu chủ nhân một nữ thờ hai chồng hay không....Dù gì thì Phò mã gia cũng là vị hôn phu của nàng ấy ??? Ở một bên Tiểu Mỹ thầm suy đoán...

- Không đượcta không cho nàng ấy lấy kẻ khác....Hừm...hắn vất vả lắm mới tìm được nàng, vất vả lắm mới tìm được cách nghị hòa để cầu thân...hắn không cho phép nàng lấy nam nhân khác....không thể...nàng chỉ có thể lấy hắn....Tấn Ninh ở một bên giận dữ đập bàn....

- Ta không biết cá người dùng cách gì tìm ra nàng....nếu không tìm ra...nghị hòa của chúng ta cũng sẽ hủy bỏ....Tấn Ninh trước khi đi bỏ lại một tuyên cáo.

Thổ quốc ban lệnh cho tất cả các Tỉnh Âm trong việc tìm kiếm....cuối cùng cũng tin tức của các nàng

Sát ngay biên giới của Siêm quốc và Bắc quốc có một căn nhà tranh nhỏ. Nhìn địa hình Phía sau chính là núi Tùng Hạc, bên phải là Hạnh Lâm, bên trái là Trúc Lâm trước nhà tranh là rừng hoa Đào trấn giữ. Nhìn rừng hoa Đào trước nhà khiến Tấn Ninh nhớ đến căn nhà nhỏ bọn họ đã từng ở. Khi Tấn Ninh lao đến đó như một mũi tên thì có một nam nhân khác cũng đã ở đó. Hắn phóng nhanh xuống ngựa kẻ kiếm vào cổ tên kia. Kẻ kia khẽ lắc mình bỗng nhiên biến thành Nguyệt Phù...Nhưng trên mặt nàng không có cái bớt đỏ kia. Nhìn Khuôn mặt hắn ngày nhờ đêm mong kiến trên tay cũng rơi mất. Dù biết kẻ trước mắt không phải nàng...nhưng Tấn Ninh không thể nào động thủ với người trong lòng.

Chớp lấy một thoáng do dự của hắn Nha Vô Ảnh lùi lại biến mất sau vườn đào. Tấn Ninh vội vã đuổi theo...Thuộc hạ bên cạnh hắn thấy thế ngăn lại :

- Bệ Hạ đó là trận Ngũ Hành....rất nguy hiểm...

- Trầm mặc kệ...không thể để tên kia vào trong đó....Tấn Ninh lo lắng kêu lên...sợ rằng nàng gặp vị hôn phu rồi hẳn sẽ không có cơ hội nữa. Tấn Ninh vội vàng xông vào trận pháp. Thế trận xoay chuyển...những mũi tên bay ra từ những bia đá khiến thủ hạ xung quanh hẳn tử thương vô số.

Thế trận càng xoay càng không thấy được đường ra....Một Mũi Tên bay đến mà hẳn không nhìn thấy khiến hẳn ngã xuống.

Nguyệt Phù lao ra khỏi nhà khi nghe Thương Vũ nói quân vương Siêm quốc đang bị vây hãm trong rừng đào. Nàng luống cuống tay chân, không thể nhớ cách phá giải trận mà tỷ tỷ đã dạy nàng....Hắn có thể đang gặp nguy hiểm.... Lệ nàng rơi...tim như bị ai siết chặt....hắn ở đâu....trận pháp này phải hóa giải ra sao đây....Từ ngày đầu tiên nàng gặp hẳn nàng đã bị hắn hấp dẫn. Ngày đó, khi nàng trong cơn mạo bệnh biết hẳn ở cạnh nàng, nàng cảm thấy yên tâm và ấm áp cõi lòng. Nàng yêu hắn, cầm chân hắn ở lại cùng nàng, dường như chẳng phải vì nhiệm vụ, mà bởi lòng nàng muốn thế.

Từ bé có một cơ thể yếu ớt gần đất xa trời....Nguyệt Phù luôn bàng quang với mọi thứ xung quanh. Nàng luôn chuẩn bị tâm lý sẽ ra đi bất cứ khi nào. Vì thế nàng cố giữ bản thân không lưu luyến thứ gì, cũng chẳng để người khác lưu luyến mình. Nhưng dường như người tính không thể bằng trời tính, tình cảm kia cứ thế len lỏi vào tim nàng rồi cắm rễ sâu trong đó. Nàng muốn níu giữ hắn...muốn cuộc đời nàng có hắn...có chấp niệm với hắn....Đó cũng là lý do nàng có mặt ở đây.

Nhờ giúp đỡ của Thương Vũ...trận pháp được hóa giải. Nhìn thấy Tấn Ninh nằm trên đất....máu đỏ nhiễm ướt trường bào....lệ nàng lại rơi....Nguyệt Phù lao đến bên hắn òa khóc....

- Thương thế của chàng...nàng lại lo lắng hỏi...khuôn mặt trở nên trắng bệch vì lo lắng...

- Chỉ bị thương ngoài da...máu này là của thuộc hạ ta.... Tấn Ninh thấy nàng lo mà cảm thấy thật hạnh phúc. – Phù nhi...Khuôn mặt nàng...Tấn Ninh ngạc nhiên đưa tay sờ khuôn mặt hắn ngày đêm nhung nhớ.

- Ta...xin lỗi...ta đã gạt chàng...mặt ta không có cái bớt....Nguyệt Phù cúi gằm mặt xuống lí nhí xin lỗi....

- Ta không trách nàng....Nàng...trốn đến đây...vì sợ ta ép hôn sao....Tấn Ninh hít sâu một hơi lấy dũng khí hỏi nhưng lại sợ nàng thừa nhận...

- Còn không phải vì chàng muốn cưới tỷ tỷ sao ??? Ta đã giao kèo với tỷ tỷ....nếu ta giúp tỷ ấy tìm phu quân....Tỷ ấy sẽ đổi luôn thân phận cho ta...để ta dùng thân phận quận chúa Thổ Phiên mà gả cho chàng...Trả lời hắn mà khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ....nàng vì muốn gả cho hắn mới cố gắng như vậy...vậy mà hắn lại hiểu lầm nàng.

- Thì ra vậy...ta có nghe rồi...bệnh của nàng nếu uống thêm ba viên Ngọc Tâm đan nữa sẽ khỏi hẳn. Hắn vừa nói vừa đưa chiếc hộp nhỏ đến bên nàng....trong hộp có ba viên thuốc màu trắng bạc.

- Là lễ vật hỏi vợ của bốn vương...nàng gả cho ta nhé....

- Sao có thể được...thiếp nghe nói loại dược này rất quý....Nguyệt Phù hoảng hốt kêu.

- Ta còn....Vả lại vẫn còn đang điều chế tiếp...nàng đừng lo....Tấn Ninh mỉm cười

- Chẳng phải Hồ thái y nói Tuyết Linh chỉ ấy một ngàn năm mới ra hoa một lần.... ??

- Phải...nhưng ta có tới 4 cây...tính cả năm nay vừa tròn một ngàn năm của một trong bốn cây Tuyết Linh Chi ấy....Năm nay có thể nói là song hỷ lâm môn....Tấn Ninh ôm Nguyệt Phù vào lòng cười to....Trong rừng đào nhỏ hai người cứ thế ngọt ngào ôm nhau không rời mà chẳng thèm quan tâm đến đám người bên cạnh đang đỏ bừng mặt vì cảnh tượng ngượng ngùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tu-bo-tron>